

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ ΠΑΡΟΥ

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ • ΤΕΥΧΟΣ 5 (90) • Β΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ 2017

Περιεχόμενα Τεύχους

Νοῦς, τό μάτι τῆς ψυχῆς μας	3
Οἱ Παρακλήσεις τῆς Παναγίας μας	5
Αγιότητα καί ὀρθοδοξία	8
Ἀπό τά θαύματα τῆς Παναγίας μας..	12
Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τήν Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν	13
Τά ἱερά μας Προσκυνήματα Τό μοναστήρι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Λευκῶν	14
Ἡ ἀργυρή ἐπένδυση στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας Ἐκατονταπυλιανῆς.....	20
«ΠΑΠΑ - ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΥΔΑΙΜΩΝ» Ὁ παλαιός ἐμπνευσμένος καί χαρισματικός ἐφημέριος τοῦ ἔνορ. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Παροικίας.....	24
Ὅσιακές μορφές τῆς Πάρου Ὁ Γέροντας Δαμιανός ὁ Λογγοβαρδίτης	29
Ἀύγουστίνειο Πνευματικό Κέντρο....	31
Νεανικές Συντροφίές.....	32
Πρωτοψάλτης Ἐμμανουήλ Χανιώτης	33
Ψήφισμα Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἐκατονταπυλιανῆς (29 Μαρτίου 2017)	34
Ψήφισμα Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἐκατονταπυλιανῆς (14 Ἰουλίου 2017)	35
Περί θλίψεως.....	36
Δραστηριότητες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γυροκομείου.....	38

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ
www.Ekatontapyliani.gr
ISSN: 2459-3141

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Παροναξίας κ. Καλλίνικος

ΙΔΡΥΤΗΣ

Μακαριστός Μητροπολίτης
Παροναξίας κυρός Ἀμβρόσιος Β΄

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΙΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ

844 00 Πάρος

Τηλ. 22840 21243 - 22840 24807

Fax: 22840 24401

e-mail: Ekatontapyliani@otenet.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ

Πρωτ. Γεώργιος Τριαντάφυλλος
Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Ὑγίας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ - ΣΥΝΤΑΞΗ ΥΛΗΣ

Πρεσβ. Ἐμμανουήλ Τζιώτης
Ἐφημ. Ἰ.Ν. Μεταμ. Σωτήρος
Μαρπήσσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Ραγκούση Νάντια - Smile

Ἁγ. Ἐλένη, Παροικία Πάρου

Τηλ. 22840 28025, nadia@smileweb.gr

Φωτογραφίες

Ἐξώφυλλο

Εἰκόνα ἐξοχῆς τέχνης (16ος αἰώνας) κρητικῆς
σχολῆς τοῦ τύπου τῆς βρεφοκρατούσας.
Βρίσκεται στά δεξιά τοῦ ναοῦ τῆς
Ἐκατονταπυλιανῆς πάνω σέ παλαιό ξύλινο
εἰκονοστάσι. **Φωτο:** Σταῦρος Νιφλῆς

Ὅπισθόφυλλο

Ἀπό τό καμπαναριό τῆς Ἁγίας Κυριακῆς στίς
Λεῦκες. **Φωτο:** Ἀπόστολος Παντελαῖος

Νοῦς, τό μάτι τῆς ψυχῆς μας

Τά μάτια μας εἶναι τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα ὄργανα τοῦ σώματος μας, πού μᾶς ἐπιτρέπουν νά βλέπουμε τούς δικούς μας ἀνθρώπους, τήν φύση γύρω μας καί ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Χωρίς τὰ αἰσθητήρια τῆς ὄρασεως ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἀνάπηρος, ζεῖ πάντοτε στό σκοτάδι, δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά κινεῖται χωρίς κίνδυνο καί ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιβίωσή του ἀπό τήν βοήθεια τῶν συνανθρώπων του.

Κατά τό ἱερό εὐαγγέλιο, τό λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι ὁ ὀφθαλμός. Ἀπό αὐτόν ἐξαρτᾶται ἂν τό σῶμά μας εἶναι φωτεινό ἢ εἶναι σκοτεινό. Ἐνῶ δηλαδή τὰ μάτια, μᾶς δίνουν τόσες δυνατότητες, εἶναι δυνατόν νά γίνουν καί θυρίδες θανάτου, ἂν δέν προσέξουμε, ἀφοῦ θά μᾶς μεταφέρουν αἰσχρές εἰκόνες πού θά μολύνουν τήν ψυχή μας. Τώρα τό καλοκαίρι, πού τό φαινόμενο τῆς σωματικῆς γυμνίας εἶναι σέ μεγάλη ἔξαρση, δεχόμεστε πολλές προκλήσεις πού μετατρέπονται πολύ εὐκόλα σέ ἀμαρτωλή ἐπιθυμία νά διαπράξουμε σαρκικά ἀμαρτήματα.

Ἔχει ὅμως καί ἡ ψυχή μας τήν δική της ὄραση, πού εἶναι πολύ διαφορετική ἀπό τήν ὄραση τοῦ σώματος. Μπορεῖ κάποιος νά στερεῖται τήν ὄραση τοῦ σώματος, ὅμως, νά διαθέτει τήν πνευματική ὄραση, πού εἶναι πολύ σημαντικότερη ἀπό τήν σωματική. Νά βλέπει τό Ἄκτιστο Φῶς τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι μία ἐμπειρία τῶν ἀνεβασμένων πνευματικά ἀνθρώπων. Αὐτῶν πού κατόρθωσαν μέ τόν ἀγῶνα τους καί τήν συνέργεια τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ νά ἐνωθοῦν μέ τόν Θεό καί νά βλέπουν τό Φῶς τῆς θεότητός Του, ὅπως οἱ μαθητές Του στό ὄρος Θαβῶρ. Τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ κανεῖς νά τήν δεῖ καί νά τήν κατανοήσει, ὅμως, τό Ἄκτιστο Φῶς, πού πηγάζει ἀπό τήν θεότητα, εἶναι ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ πού γίνεται μεθεκτική ἀπό τούς καθαρούς ἀνθρώπους, ἀπό τούς Ἁγίους μας.

Ἐνα παράδειγμα ἀπό τήν φύση πού μπορεῖ λίγο νά μᾶς βοηθήσει νά τό καταλάβουμε αὐτό, εἶναι ὁ ἥλιος. Τόν ἴδιο δέν μποροῦμε νά τόν ἀντικρύσουμε κατὰματα, ἰδίως τό καλοκαίρι πού λάμπει πολύ, ὅμως τό φῶς του φωτίζει ὅλη τήν κτίση καί μᾶς δίνει τήν δυνατότητα νά βλέπουμε καί νά θαυμάζουμε τὰ μεγαλεῖα τῆς θείας δημιουργίας. Τό φῶς τοῦ ἡλίου τό βλέπουμε ἂν λειτουργεῖ σωστά ἡ σωματική μας ὄραση. Τό ἄκτιστο Φῶς τό βλέπουμε μόνο μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, ὅταν εἶναι ἀνοιχτά. Ὅπως ὑπάρχει ἡ σωματική τύφλωση, ὑπάρχει καί ἡ πνευματική τύφλωση ἀπό τήν ὁποία πάσχουμε οἱ περισσότεροι.

Ποιό ὅμως εἶναι τό μάτι τῆς ψυχῆς καί πότε εἶναι σέ θέση νά μᾶς δίνει τήν δυνατότητα νά δοῦμε τό Ἄκτιστο Φῶς πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό; Εἶναι ὁ νοῦς μας. Ὁ νοῦς λέγεται ἀπό τούς νηπτικούς Πατέρες καί νοερά οὐσία. Εἶναι τό στοιχειό ἐκεῖνο τῆς ὑπαρξῆς μας πού μᾶς κάνει νά μοιάζουμε μέ τόν Θεό καί πλάστη μας. Καί ὅταν λέμε ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἐννοῦμε τόν νοῦ. Ἀθάνατος ὁ Θεός ἀπό τή φύση του, ἀθάνατη ἡ ψυχή μας, ἀθάνατος καί ὁ νοῦς μας κατά Χάριν.

Πολλοί νομίζουν ὅτι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ σκέψη. Μεγάλο λάθος! Ἄλλο ἡ σκέψη, ἡ λογική ἐνέργεια, καί ἄλλο ὁ νοῦς. Ἡ σκέψη εἶναι ἕνα ὑλικό στοιχείο πού μᾶς δίνει τήν δυνατότητα νά διατυπώνουμε γραπτά ἢ προφορικά τίς ἐμπειρίες τοῦ νοῦ μας. Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν ἐμπειρία πού εἶχαν νά δοῦν μέ τόν νοῦ τους τό ἄκτιστο Φῶς πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό, τήν κράτησαν στήν σκέψη τους καί τήν διηγήθηκαν κατόπιν μέ τήν γλῶσσά τους καί τήν διατύπωσαν μέ τήν γραφίδα τους, ὅσο μποροῦσαν, μέ κτιστά ρήματα (λόγια).

Ἡ ψυχή μας βρίσκεται σταθερά στόν χῶρο τῆς φυσικῆς καρδιάς μας καί ἀπό ἐκεῖ ἐξακτινώνεται σέ ὅλο τό σῶμα μας.

Ἡ φυσιολογική θέση τοῦ νοῦ εἶναι νά βρίσκεται στήν ψυχή μας. Αὐτός ὅμως ἔχει τήν δυνατότητα νά φεύγει καί νά περιπλανᾶται ὅπου θέλει. Οἱ Πατέρες γι'αυτό τόν λένε ἀλίτη. Ὅλος ὁ ἀγῶνας μας εἶναι νά μαζεύουμε τόν νοῦ γιά νά βρίσκεται στήν θέση του. Γι'αυτό, ὅταν ρωτοῦσαν τοὺς παλαιούς ἀσκητές τῆς ἐρήμου τί κάνετε ἐδῶ πού ζεῖτε, αὐτοὶ ἀπαντοῦσαν: «νοῦν τηροῦμεν». Προσέχουμε δηλαδή ὥστε ὁ νοῦς μας νά μὴν περιπλανᾶται ἀπό ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἀλλά νά εἶναι στή θέση του. Μόνον τότε εἶχαν τό χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Ὁ καθαρὸς τους νοῦς δηλαδή, ἐνωμένος μέ τήν καρδιά, ἔλεγε ἀδιάκοπα τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Εἶναι τό λεγόμενο χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα κατοικεῖ στήν καθαρὴ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί προσεύχεται ἀδιάκοπα μέσα του «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις». Πῶς γίνεται αὐτό δὲν ξέρω νά σᾶς πῶ. Αὐτό τό ξέρουν μόνο οἱ Ἅγιοι πού ἔχουν αὐτό τό χάρισμα.

Ὅταν ὁ νοῦς μας ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό, τότε ἐνώνεται μέ τόν Θεό καί τό σῶμα μας. Γιὰ τόν λόγο αὐτό οἱ λεγόμενοι νηπτικοὶ Πατέρες δίνουν τόση μεγάλη σημασία στήν προσοχή τοῦ νοῦ. Ἡ Παναγία μας, ὅταν μπῆκε τριετής μέσα στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, προκειμένου νά προετοιμαστεῖ γιά νά γίνει μπτέρα τοῦ Θεοῦ, ἔνωσε πρῶτα τόν νοῦ της μέ τόν Θεό καί ἔπειτα ἀξιώθηκε νά ἐνώσει καί τήν σάρκα της μέ τόν Θεό. Ἦταν ἡ πρώτη ἀσκήτρια καί γι'αυτό τήν ἔχουν ὡς πρότυπο ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ μοναχοὶ καί ἀσκητές τῆς ἐρήμου καί τῶν πόλεων.

Κάποιοι ὅμως μπορεῖ νά ποῦν: Μποροῦμε ἐμεῖς πού ζοῦμε μέσα στόν κόσμο νά τὰ ἐφαρμόσουμε αὐτά καί νά ἐπιτύχουμε νά φτάσουμε σέ τόσο ὑψηλές καταστάσεις; Μποροῦμε ἐμεῖς πού ζοῦμε μέσα στήν ταραχή τοῦ κόσμου καί ἔχουμε τόσες βιοτικές μέριμνες, νά μαζέψουμε τόν σκορπισμένο μας νοῦ καί νά ἀποκτήσουμε τό μεγάλο χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς; Δέν λέω ὅτι αὐτό εἶναι

εὐκολο, ἀλλά δὲν εἶναι καί ἀκατόρθωτο. Ὁ γνωστός πιστεύω σέ ὅλους μας, γέροντας Ἐφραίμ ὁ Φιλοθεΐτης, βεβαιώνει ὅτι ἔχει γνωρίσει χιλιάδες ψυχές σέ ὅλο τόν κόσμο πού ἔχουν τό χάρισμα τῆς νοερᾶς προσευχῆς!

Οἱ προσευχές τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μᾶς στηρίζουν ὅλους, ὅπως οἱ προσευχές τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου στηρίζαν ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη. Τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δίνονται σέ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὄχι μόνον στοὺς ἀσκητές τῆς ἐρήμου καί τοὺς μοναχοὺς τῶν Μοναστηριῶν μας. Ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπάει ὅλους ἀδιακρίτως καί «θέλει πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς πού εἶναι ἀπερίσπαστοι στά Μοναστήρια τους θά ζητήσει πρὸς ἄλλα.

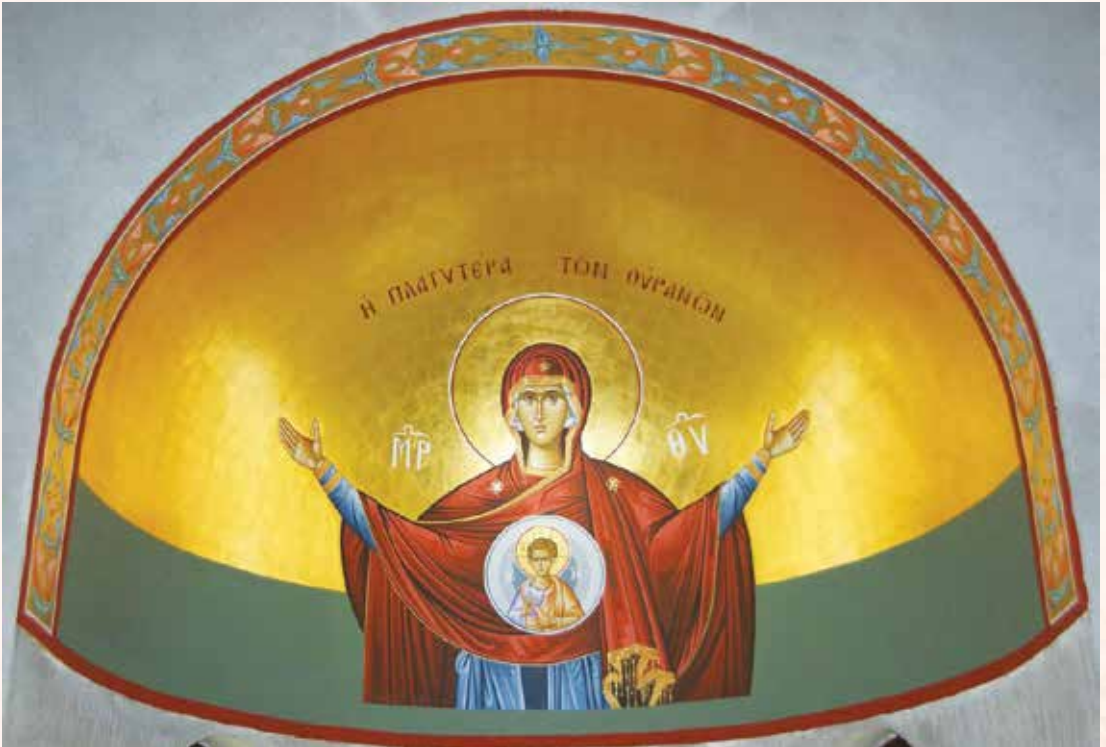
Εἶναι δυνατόν ὅμως στοὺς δύσκολους καιροὺς μας, νά δώσει πολὺ μεγάλα χαρίσματα καί στοὺς χριστιανοὺς πού ἀγωνίζονται μέσα στήν τύρβη τοῦ κόσμου τούτου καί ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν περισσότερους πειρασμούς καί μεγαλύτερες δυσκολίες. Ἀρκεῖ νά μὴν ἀφήνουμε τίς βιοτικές μέριμνες νά μᾶς πνίγουν καί νά καταστρέφουν τήν ἱκμάδα τῶν ψυχῶν μας.

Ὅταν ἀφηνόμαστε ὀλόκληροι στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, Ἐκεῖνος μᾶς δίνει πλοῦσια τήν εὐλογία του καί αἰσθανόμαστε ὅτι ζοῦμε μέσα στό πέλαγος τῆς ἀγάπης του. Κάνουμε ὅ, τι περνάει ἀπὸ τό χέρι μας καί τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἀφήνουμε σ' Ἐκεῖνον. Χρειάζεται ὅμως νά τοῦ ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Εἶναι πατέρας μας καί εἴμαστε παιδιὰ Του. Ἄς μὴν τό λησμονοῦμε ποτέ αὐτό.

Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, βλέπει τίς καρδιές μας καί δίνει στόν καθένα μας ἀνάλογα μέ τήν προαίρεσή του. Δέν ξεχωρίζει κανένα μας καί μᾶς ἀγαπᾶ περισσότερο καί ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας. Στό χέρι μας εἶναι νά ἀξιοποιήσει ὁ καθένας μας τὰ χαρίσματα πού μᾶς ἔδωσε καί νά ἐπιτύχουμε τήν σωτηρία μας καί τόν ἀγιασμό μας.

π. Γεώργιος Τριαντάφυλλος

Οι Παρακλήσεις τῆς Παναγίας μας

Ἄλλο ἓνα αὐγουστιάτικο ἀπόγευμα τελειώνει στὸν εὐλογημένο ἀπὸ τὸν Θεὸ τόπο μας καὶ μᾶς βρίσκει ὅλους μέσα σ' αὐτὸ τό μοναδικό γιὰ τὴν ἱστορία του τέμενος τῆς Κυρίας Θεοτόκου, νά τελοῦμε τὸν Παρακλητικό της κανόνα καὶ νά ἐτοιμαζόμαστε νά ἐορτάσουμε τὴν ἱερή της μνήμη, τὸ Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ, ὅπως ὁ λαὸς μας προσφυῶς ὀνόμασε ἐτούτη τὴν ἐορτή, ἀποδεικνύοντας ὅτι ἡ λαϊκὴ μας παράδοση μπορεῖ νά φέρει μέσα της ὅλη τὴν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἢ μᾶλλον καλύτερα ὅτι ὁ λαὸς μας τουλάχιστον τὰ προηγούμενα χρόνια ἐμπνεόταν καὶ ζοῦσε μέσα σ' αὐτὸ πού ὀνομάζεται χριστια-

νικός τρόπος ζωῆς, κάτι πού κανεῖς μας μπορεῖ νά τὸν βρεῖ νά ζωντανεῖ μέσα ἀπὸ τοὺς παρακλητικούς κανόνες τῆς Παναγίας μας.

Ἴσως ὁμως πρέπει νά ξαναθυμηθοῦμε τί σημαίνει παράκληση, τί νοεῖται πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν λέξη, πού τόσο συχνά ἐπαναλαμβάνουμε αὐτὲς τίς μέρες. Παράκληση ἐκτός ἀπὸ ἐπίκληση σημαίνει καὶ κάτι ἄλλο: παράκληση ὀνομαζόταν καὶ τὸ φαγητό πού προσφερόταν σέ σημαντικά γεγονότα τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν, γάμους, βαπτίσεις, κηδεῖες, ἐνῶ στίς μέρες μας ἀκόμη συναντᾶμε αὐτὴ τὴν λέξη μέσα στή λειτουργικὴ ζωή, ιδιαίτερα τῶν μοναστηριῶν μας, ὅταν σέ ἡμέρες ιδιαίτερης βαρύτητας «δίδεται παράκλησις» τοῖς ἀδελφοῖς, ἓνα μικρὸ γεῦμα

γιά νά κρατηθοῦν ὑγιεῖς καί στερεω-
μένοι νά συνεχίζουν τόν πνευματικό
ἀγώνα τους.

Ἴσως μία τέτοια πνευματική τροφή
νά εἶναι γιά ὅλους μας καί οἱ παρα-
κλήσεις στό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας
Θεοτόκου. Μία ἔνεση πνευματική πού
δίνει πνευματική δύναμη στόν καθένα
μας γιά νά μπορέσουμε νά ἀναλογι-
στοῦμε τήν πνευματική μας κατάστα-
ση καί νά προχωρήσουμε στήν θερα-
πεία της. Ὡς οἰκοδέσποινα ἡ Κυρία
Θεοτόκος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν,
στρώνει γιά τά παιδιά της τή μυστική
τράπεζα γιά νά εὐφρανθοῦν οἱ συν-
δαιτημένες καί νά δοξάσουν τόν Υἱό
της καί Κύριο αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Μέσα ἀπό τίς παρακλήσεις στό
πρόσωπό της, προκύπτουν τρία βα-
σικά θέματα, τρεῖς βασικοὶ ἄξονες τῆς
ὅλης πνευματικῆς μας ζωῆς. Ἀπό τή
μία παρουσιάζεται ἡ ἀπορία, ἡ πεί-
να, τό κενό τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος,
ζώντας ὑπό τό καθεστῶς τῆς ἁμαρτί-
ας, ἔχει παραδοθεῖ στους νόμους τῆς
φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Ὁ φαῦλος
κύκλος τῆς ἁμαρτίας, περιλαμβάνει
ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα πού κάνουν
τόν ἀνθρώπο νά δυστυχεῖ. Ὁ πόλε-
μος τῶν λογισμῶν, οἱ προβληματικές
διαπροσωπικές σχέσεις, ἡ ἀρρώστια
καί ὁ θάνατος, παρουσιάζονται μέσα
στόν κανόνα τῆς Παρακλήσεως πάντα
σέ πρῶτο πρόσωπο, γιά νά τονιστεῖ ἡ
ταύτιση τοῦ καθενός μας μέ αὐτά τά
στοιχεῖα, πού δέν ἀφοροῦν μόνο τόν
ἄλλο, τόν ξένο, τόν ἄγνωστο, ἀλλά
εἶναι συμπτώματα τά ὁποῖα ὁ καθένας

μας βιώνει.

Ὅμως ἐντός της Ἱερᾶς Παρακλή-
σεως, ὁ ἀνθρώπος δέν μένει ἐγκα-
ταλελειμμένος καί ἀβοήθητος στους
κινδύνους. Βλέπει μπροστά του καί
ἀναγνωρίζει ὅλο τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, γιά νά σπάσει αὐτό τό κα-
θεστῶς. Ἐνεργεῖ ὁ Τριαδικός Θεός καί
σαρκώνεται τό Δεύτερο πρόσωπο τῆς
Ἁγίας Τριάδος, μέ κύριο ὄργανο ἐπί
γῆς τήν Κυρία Θεοτόκο. Ὁ φαῦλος
κύκλος σπάει μέ τήν παρουσία τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ στήν ἱστορία καί ἡ
Παναγία μας εἶναι ἐκεῖ συνεργός στή
λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἐτοιμη νά
προσφέρει τά πάντα στό Θεό, γίνεται
κατοικητήριό Του, χῶρος ὅπου ἐνώ-
νεται οἱ δύο φύσεις σ' ἓνα πρόσωπο.
Καλός ἀγωγός τῆς ἀγιότητας καί τῶν
χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
πρός τόν κόσμο ἡ Θεοτόκος, μᾶς λυ-
τρώνει ἀπό τά δεινά, τοὺς πόνους, τήν
ἐξαθλίωση. Βοηθᾶ νά σταθοῦμε στά
πόδια μας, νά ἀποκτήσουμε τό θάρρος
πού χάσαμε ὡς ἀνθρωπότητα, ἐκεῖνο
τό δειλινό μέσα στόν Παράδεισο, ὅταν
ἀκούσαμε τή θεϊκή φωνή νά μᾶς λέει
«Ἀδάμ ποῦ εἶ;» καί ἐμεῖς κρυφτήκα-
με. Τήν ἀπάντηση σ' αὐτό τό ἐρώτημα
δίνει ἡ Κυρία Θεοτόκος μέ τό «Ἴδού
ἡ δούλη Κυρίου». Αὐτός ὁ διάλογος
ἀνθρώπου καί Θεοῦ, πού διακόπηκε
μέ τό προπατορικό ἁμάρτημα, συνεχί-
ζεται διά τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ
τράπεζα ἀπό τήν ὁποία ἔφυγε ὁ Ἀδάμ
ξαναστρώνεται. Ἡ παράκληση καί
μεσιτεία πού τότε διακόπηκε, τώρα
φτάνει ξανά στους Οὐρανούς.

Τό τρίτο θέμα τῆς Παρακλήσεως εἶναι ἡ στάση τοῦ ἀνθρώπου μετά ἀπό τήν θεραπεία πού μᾶς προσφέρει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ὑπαρξη πού μπορεῖ νά ἀπευθύνεται πρὸς τόν Θεό, πού μπορεῖ νά προσεύχεται, νά ὑμνεῖ καί νά δοξάζει τόν Θεό του. Βρίσκει τήν πραγματική αἰτία τῆς ὑπάρξεώς του, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό νά κοινωνεῖ μέ τόν Θεό καί ἔτσι νά τόν δοξάζει μέ τή ζωή του, πού γεμίζει ἀπό πνευματική προκοπή καί ἀγάπη γιά τόν ἀδελφό του. Μέσα ἀπό τίς παρακλήσεις περνᾶμε ὅλα τά στάδια τῆς αὐτογνωσίας καί θά ἔλεγε κανεῖς ὅτι μπορούμε νά ὑποβληθοῦμε σέ μία πραγματική ψυχοθεραπεία ἀπό ὅπου προβάλλει τό πραγματικό νόημα τῆς ζωῆς. Οἱ περιγραφές τῶν συμπτωμάτων τῆς πτώσεώς μας, συνεργοῦν στή κατανόηση καί ἀντικειμενική ἀξιολόγηση τῆς πνευματικῆς μας κατάστασης, προστατευμένοι ὅμως ἀπό κάθε κίνδυνο ἀπογοπεύσεως ἢ μαρασμοῦ, ἀφοῦ ἡ θεραπεία τῶν ὅποιων κενῶν μας εἶναι μπροστά μας μέ τή Σάρκωση τοῦ Λόγου καί τήν ὑποστήριξη τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Στόν ἀγώνα τοῦ ξεριζώματος τῶν ἀγκαθιδῶν ἀπό τήν ψυχή μας, δέν εἴμαστε ἀνοχύρωτοι ἢ ἀπροστάτευτοι. Ἔχουμε τόν ἐρχόμενο πρὸς ἐμᾶς Ἰησοῦ Χριστό πού καλλιεργεῖ τά ὑγιῆ μέρη τῆς ψυχῆς μας, δημιουργεῖ χῶρο ἀναπαύσεως καί σιγά – σιγά ἐτοιμάζεται νά κατακτήσει ὀλόκληρη τήν ὑπαρξή μας, ἄν ἐμεῖς βέβαια τό ἐπιτρέψουμε.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δική μας δοξολογία, ἡ δική μας ἀλλαγὴ νοός καί καρδίας

πρὸς Ἐκεῖνον. Δοξολογία καί παράκληση πού δέν περιορίζεται στό χρόνο μόνο τῶν ἀκολουθιῶν, ἀλλά συνοδεύει κάθε βῆμα τῆς καθημερινότητάς μας. Ὅρίζεται ἔτσι μία στάση ζωῆς πού ζητᾶ ἀποχή ἀπ’ ὅτι μπορεῖ νά βλάψει τή σχέση μας μέ τόν Θεό καί πού δείχνει ὅτι πραγματικά ἐλπίζουμε στό ἅγιο θέλημά Του. Στάση ζωῆς πού ἀφήνει τή φωνή τοῦ Εὐαγγελίου νά ἀκουστεῖ στή ζωή μας.

Ἀδελφοί μου, ἡ Κυρία Θεοτόκος μέσα ἀπό τίς Παρακλήσεις τοῦ δεκαπενταυγούστου, εἶναι μαζί μας, κοντά μας, δίπλα μας. Νά κατανοήσει, νά ἀκούσει τόν ἀναστεναγμό μας καί τά πάθη μας, νά συνεργήσει στή σωτηρία μας, νά μᾶς βοηθήσει στή νέα ἐν Χριστῷ ζωή πού ξεκινᾶ γιά μᾶς, ἄν εὐλαβικά κλίνουμε τά γόνατα τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς μας ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ της. Πρὶν τελειώσουμε τήν ἀποφινὴ ὁμιλία μας, θά ἤθελα νά θυμηθοῦμε τοὺς στίχους ἀπὸ ἓνα ποίημα πού μᾶς ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ ποιητής, ὁ ἐν σκηναῖς ζώντων τώρα εὐρισκόμενος, δάσκαλός μας Ματθαῖος Μουντές: «τά πηγᾶδια – εὐτυχῶς – φέτος γέμισαν/ Λένε πὼς βοήθησαν πολύ σ’ αὐτό τά δάκρυά της». Τά κενά, οἱ ἐλλείψεις οἱ ἀπορίες, πού ὁ καθένας μας φέρει, μποροῦν νά γεμίσουν καί γι’ αὐτό ἀρκοῦν τά καθημερινὰ δάκρυα, τό ἀνύσταχο ἐνδιαφέρον, ὁ πόνος τῆς Παναγιᾶς γιά τόν κόσμο. Ἄς ἀκουμπήσουμε ἐπάνω της γιά νά ἀπολαύσουμε ἀπὸ τόν πλοῦτο τῆς ἱερῆς της μορφῆς.

Ἄρχμ. Ἀρσένιος Μελισσιανός
Τεροκῆρυκας Ἰ. Μ. Παροναξίας

Ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο εἶναι ἐργαστήριο ἀγιότητος. Ἐνα ἐργαστάσιο πού παράγει ἀγίους. Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὸν κόσμο εἶναι νὰ ὀδηγεῖ στὴν ἀγιότητα.

Ἐάν ἡ Ἐκκλησία σταματήσει νὰ παράγει ἀγίους μέσα στὸν ἱστορικό χρόνο, τότε δὲν ἔχει λόγο ὑπάρξεως μέσα στὴν ἱστορία.

Ὅμως στίς ἡμέρες μας, οἱ ὄροι ἅγιος καὶ ἀγιότητα ἀκούγονται ὄλο καὶ περισσότερο ὡς ξένοι καὶ ἀποκρουστικοί. Στὸ Βυζάντιο ὅμως καὶ στὴν περίοδο

τῆς Ὀθωμανοκρατίας, τὸ ἰδανικό τοῦ λαοῦ μας καὶ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἦταν ἡ ἀνάδειξη ἀγίων. Τὸ νὰ γίνει κανεὶς ἅγιος ἦταν τὸ ἰδανικό κάθε πιστοῦ. Ἡ ἀγιότητα ἦταν τὸ κέντρο τῆς ζωῆς καὶ οἱ Ἄγιοι ἐτιμῶντο καὶ τιμῶνται ὡς ἔχοντες παρρησία πρὸς τὸν Θεό. Καὶ Ὀρθοδοξία χωρὶς Ἄγίους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθεῖ.

Σήμερα ὅμως ἔχουμε ἐπιλέξει ἄλλες δυνατότητες στὴ ζωὴ μας. Αὐτὸ πού ὑπερισχύει στὴ ζωὴ μας εἶναι οἱ οικονομικὲς ἀξίες. Νὰ γίνει πλούσιος κανεὶς καὶ ὄχι νὰ φθάσει στὸ ὕψος τῆς ἀγιότητος!

Ἔτσι ἡ ἀγιότητα στήν ἐποχή μας εἶναι μία λησμονημένη ὑπεραξία.

Ἐν τούτοις ὁμως, ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ, καί ἐν Χριστῷ κοινωνία ὑπάρχει ἀκριβῶς γιά νά εἶναι κοινωνία ἀγίων. Ὁ Χριστός εἶναι ἐκεῖνος πού κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο «θέλει πάντα ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμοθ. Β΄, 4). Ἀπευθύνει πρόσκληση στήν ἀγιότητα σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Ἡ Ἐκκλησία κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο εἶναι «ιατρεῖον πνευματικόν». Θεραπεύει δηλαδή τόν ἄνθρωπο καί ἀποκαθιστᾷ μέσα στό κέντρο τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως τήν κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό καί τόν συνάνθρωπο.

Ἡ ἱεραποστολή τῆς Ἐκκλησίας μας δέν εἶναι ἄγρα ὀπαδῶν, ἀλλά νά καλεῖ στήν ἐν Χριστῷ σωτηρία. Νά ἐντάσσει τόν ἄνθρωπο σέ ἕνα τρόπο ὑπάρξεως πού νά μπορεῖ νά καθαριστεῖ ἀπό τά πάθη του, νά μεταμορφώσει τά πάθη του σέ Ἄγιοπνευματικές ἀρετές. Νά γεμίσει μέ τήν Χάρη καί τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ πού χορηγεῖται διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νά φθάσει στόν φωτισμό, πού εἶναι ἡ πλήρωση τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά ὀδηγηθεῖ στήν θέωση.

Ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι νά ἠθικοποιήσει τόν ἄνθρωπο, νά τόν κάνει καλό, ἠθικό. Εἶναι κάτι παραπάνω, εἶναι ὁ ἀγιασμός τοῦ ἀνθρώπου καί διά τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἀγιασμός ὅλης τῆς κοινωνίας καί ὁλοκλήρου τῆς κτίσεως. Ἔτσι γίνεται καί ὁ ἄνθρωπος διάκονος τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγιότητος. Διότι μέ τό νά λαμβάνει τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί νά ἀγιάζεται, ἀποκτᾷ συγχρόνως καί τήν εὐλογία ὥστε νά ἀγιάσει τό περι-

βάλλον, νά ἀγιάσει ὁλόκληρη τήν κτίση, νά ἀγιάσει ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ἱστορία ἔχει αὐτό τό σκοπό. Νά ἀγιάσει τόν ἄνθρωπο ὀδηγώντας τον στή θέωση καί μαζί μέ τόν ἄνθρωπο νά ἀγιάσει ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Χρησιμοποιοῦμε τόν ὄρο «ἅγιος» διότι ὁ ὄρος αὐτός σημαίνει ὅτι βρισκόμαστε μέσα σέ ἕνα ἄλλο κόσμο. Σέ ἕνα ἄλλο περιβάλλον. Καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά μᾶς ὑποδεικνύει καί τόν σκοπό στόν ὁποῖο κατατείνουμε. Νά γίνουμε κι ἐμεῖς ἅγιοι. Αὐτός εἶναι ὁ μοναδικός σκοπός τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

Ἡ Ὄρθοδοξία, λοιπόν, εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς ἠθικῆς, ἡ ὁποία, εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Καί εἶναι ἀναγκαῖα ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν, ἀλλά δέν δημιουργεῖ προϋποθέσεις ἀξιωμασίας στόν ἄνθρωπο. Λέει ὁ Κύριος στό χωρίο Λουκᾶ ιζ΄, 10: «ὅταν ποιήσετε πάντα τά διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι ἀχρεῖοι δοῦλοι ἐσμέν, ὅτι ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν». Καί ἂν ἀκόμη τηρήσουμε ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, θά ἔχουμε πάντα τή συνείδηση ὅτι εἴμαστε «ἀχρεῖοι δοῦλοι». Ὅτι δέν κάναμε τίποτε περισσότερο ἀπό αὐτό πού ἦταν ἀναγκαῖο νά πράξουμε γιά νά ἀνοίξει ἡ καρδιά μας, νά ἀνοίξει ἡ ὑπαρξή μας στήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ ποτέ νά ὑπερηφανευτεῖ γιά τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό πού ἐπιδιώκει ἡ Ὄρθοδοξία εἶναι νά ξεπεράσει τήν ἠθική, ν' ἀνεβεῖ πάνω ἀπό τήν ἠθική, ν' ἀποκτήσει τό ἐν Χριστῷ ἦθος. Στοιχεῖο καί ἔκφραση τῆς ἀγιότητος εἶναι τό ἐν Χριστῷ ἦθος.

Τί σημαίνει ἐν Χριστῷ ἦθος; Εἶναι αὐτό πού λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στό Ε΄, 22 τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς

ὅταν ὁμιλεῖ περί καρποῦ τοῦ Πνεύματος. Ὅταν τό Ἅγιο Πνεῦμα ἔλθει καί μεταφέρει, μᾶς δώσει τήν Χάρι Του ὥστε νά γίνουμε κατοικητήρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή κατοικητήρια τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὁλοκλήρου τῆς Ἁγίας Τριάδος μέσα στήν καρδιά μας, τότε ἀναβλύζει μέσα μας «ὔδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ὑδωρ τό ὅποιο πηδαίει, ἐξέρχεται, πού ἔχει τήν αἰωνιότητα καί ὀδηγεῖ στήν αἰωνιότητα.

Αὐτό τό ὔδωρ τό ὅποιο ἐξέρχεται μέσα ἀπό τά βάθη τῆς ὑπάρξεως, μέσα ἀπό τήν ἁγιασμένη, τήν χαριτωμένη καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό ἐν Χριστῷ ἦθος. Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια. Ἀπό τόν συγκεκριμένο χριστιανό ἐκφράζονται καί βιώνονται ὅλες οἱ Ἁγιοπνευματικές ἀρετές.

Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός δέν θέλει νά γίνει ἐξωτερικά καί φαινομενικά καλός ἄνθρωπος καί νά τόν ἐπαινοῦν οἱ ἄνθρωποι. Αὐτό τό ἐπεδίωκαν καί τό ἐπιδιώκουν σέ κάθε ἐποχή οἱ Φαρισαῖοι. Ὁ χριστιανός θέλει νά γίνει ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέσα στά πλαίσια αὐτά κινεῖται ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός.

Ὅταν ὁμως μιλοῦμε γιά ἀγιότητα στήν ἐποχή μας παρατηροῦμε ἀτυχῶς ἀνησυχητικά φαινόμενα. Ἐνα ἀπό αὐτά εἶναι ἡ ἀλλοίωση τῶν ὀρθόδοξων κριτηρίων. Διαφορετικά νοοῦν καί περιγράφουν τήν ἀγιότητα οἱ Ἅγιοί μας, ὅσοι ἔχουν ἐμπειρία τῆς ἀγιότητος -ἄρα μιλοῦν ἀπό πρῶτο χέρι, ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους- καί διαφορετικά τήν κατανοοῦμε ἐμεῖς. Ἀκόμη καί κληρικοί, θεολόγοι καθηγητές πανεπιστημίου πέφτουν στήν παγίδα νά

χρησιμοποιοῦν κοσμικά κριτήρια γιά νά περιγράψουν τήν ἀγιότητα. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ζεῖ τήν ἀγιότητα στό κέντρο τῆς ζωῆς της καί ἐπομένως, οἱ Ἅγιοί μας εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τήν σχετική ἐμπειρία καί μποροῦν νά μᾶς ποῦν τί εἶναι ἀγιότητα.

Σήμερα, ὅταν μιλάμε γιά τήν ἀγιότητα, τῆς δίνουμε ἕνα ἠθικό χαρακτήρα. Ἡ ἀγιότητα ὁμως ἔχει πνευματικό χαρακτήρα καί ὄχι ἀπλῶς ἠθικό χαρακτήρα. Ἡ ἀδρανοποίηση τῶν ὀρθόδοξων κριτηρίων εἶναι ἐκεῖνη πού ὀδηγεῖ σέ συμπεράσματα τά ὅποια δέν ἀναφέρονται στήν οὐσία τοῦ πράγματος, ἀλλά μιλοῦν γιά ἕνα φαινόμενο πού μέσα ἀπό τήν παρερμηνεία τήν ὁποία ὑφίσταται, χάνει ἐντελῶς τήν σημασία του.

Ποίος εἶναι ἅγιος; Γιατί τιμᾶμε τοὺς Ἁγίους; Ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει φθάσει στή θέωση καί εἶναι μάρτυρας τῆς θεώσεως μέσα στήν ἱστορία. Οἱ Ἅγιοι ἔχουν φθάσει στήν θέωση. Ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ ἀρχή τῆς θεώσεως. Ἅγιοι εἶναι αὐτοί πού ἔχουν φθάσει στόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος -πού σημαίνει μόνιμη παρουσία, ζωντανή παρουσία τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου- καί προχωροῦν πρὸς τήν θέωση καί μέσα στόν κόσμο.

Στήν δύση ἔχασαν αὐτή τήν ἔννοια τῆς ἀγιότητος, καί ἐκεῖ διατυπώνονται πράγματα τά ὅποια δέν ἔχουν σχέση πρὸς τήν παράδοση τῆς ἐνωμένης Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων.

Ἡ θέωση δέν εἶναι ὑπόθεση τῆς ἄλλης ζωῆς. Θέωση εἶναι νά πραγματοποιηθεῖ ὁ χριστιανός, νά γίνει πραγματικά χριστιανός. Αὐτός ὁ ὁποῖος εἶναι καί λέγεται πραγματικά χριστιανός

εἶναι ὁ θεούμενος. Καί δέν λέμε θεωμέ-
νος ἢ τεθεωμένος. Μόνο ἡ ἀνθρώπινη
φύση τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ἡ ὁποία ἐξ ἄκρας συλλήψεως ἐνώθηκε
μέ τήν θεία φύση στήν ὑπέραγνη κοι-
λία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, λέγεται
τεθεωμένη φύση. Ἔχει μιά γιά πάντα
ὁ ἀνθρωπος ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό σέ ἓνα
ἐντελῶς διαφορετικό τρόπο. Μέσα
στήν Παναγία, ἀπό τήν πρώτη στιγμή
τῆς συλλήψεως ἐκ Πνεύματος Ἁγίου
καί Μαρίας τῆς παρθένου, ἔχουμε τήν
ἔνωση Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ τέ-
λεια ἔνωση γιατί ἡ τέλεια θεία φύση, ἡ
θεία οὐσία, ἐνώνεται μέ τήν ἀνθρώπινη
οὐσία, μέ τήν ἀνθρώπινη φύση. Τέλεις
Θεός - τέλειος ἀνθρωπος. Ὁλόκληρος
Θεός - ὀλόκληρος ἀνθρωπος.

Ὁ ἅγιος δέν ἐνώνεται κατά τήν οὐσία
του μέ τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ὁ
ἅγιος ἐνώνεται κατά τήν φύση ἢ τήν
οὐσία του -μέ τήν ψυχή καί τό σῶμα
του δηλαδή- μέ τήν ἄκτιστη ἐνέργεια
τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλος λοιπόν ὁ τρόπος θεώσεως σ'
ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους. Μοναδική ἐξαι-
ρεση, ἔνωση ἀσύγχυτη καί ἀδιαίρετη
τῆς θείας καί τῆς ἀνθρώπινης οὐσίας
εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Στό ἓνα καί μο-
ναδικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἐνώνονται οἱ δύο φύσεις.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ θέωση γιά μᾶς τούς
ὀρθοδόξους καί γιά τήν ἀρχαία Ἐκκλη-
σία δέν εἶναι μία ὑπόθεση τῆς ἄλλης
ζωῆς. Ἀγωνιζόμαστε, κάνουμε καλά
ἔργα, γιά νά ἐγκατασταθεῖ, νά ἐνοι-
κήσει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μέσα στήν
καρδιά μας. Ποιός εἶναι ὁ χριστιανός;
«Εἰ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν αὐτῷ». Ἄν
κατοικεῖ μέσα μας ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ,
τότε εἴμαστε πραγματικά χριστιανοί. Ο

πραγματικός χριστιανός εἶναι ὁ ἅγιος.
Ἡ ὑπόθεση λοιπόν τῆς θεώσεως, εἶναι
ὑπόθεση τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ὁ ὀρθόδοξος
χριστιανός δέν ἐνδιαφέρεται πρωτί-
στως γιά τόν ἄλλο κόσμο. Γιά τόν πα-
ρόντα κόσμο ἐνδιαφέρεται. Τί σημαίνει
αὐτό; Ἐάν χάσουμε τόν παρόντα κό-
σμο, ἐάν διπλαθῇ χάσουμε τό πέρασμα,
τίς δυνατότητες πού μᾶς δίνει ὁ Θεός
μέσα σ' αὐτή τήν ζωή, τότε, στόν ἄλλο
κόσμο δέν γίνεται τίποτα. «Ἐν τῷ ἄδη
οὐκ ἔστι μετάνοια». Δέν ὑπάρχει δυνα-
τότητα ἐπιστροφῆς, δυνατότητα πραγ-
ματώσεως τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.
Αὐτή ἡ δυνατότητα ὑπάρχει μόνο μέσα
σ' αὐτό τόν κόσμο.

Ὁ σκοπός μας, λοιπόν, εἶναι νά μή
χάσουμε τίς δυνατότητες πού μᾶς προ-
σφέρει ὁ Θεός μέσα σ' αὐτό τόν κόσμο,
καί ὄχι ἀπλῶς νά κάνουμε καλά ἔργα
ώστε νά φθάσουμε στή θέωση στήν
ἄλλη ζωή. Ἡ ἀγιότητα καί ἡ θέωση
πραγματώνονται μέσα σ' αὐτό τόν κό-
σμο στόν ὅποιο ζοῦμε.

Αὐτή εἶναι ἡ Ὄρθόδοξη Ἐκκλησία.
Καί γιά νά εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστια-
νοί ἄς ἀγωνιζόμαστε ὅσο περοσσότερο
μποροῦμε γιά νά μᾶς ἀγγίξει ἢ νά μᾶς
περιβάλλει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ γιά νά μή
ξεχνοῦμε τόν ἀληθινό σκοπό τῆς ὑπάρ-
ξέως μας.

*Περίληψη ἀπογευματινῆς ὀμιλίας π.
Γεωργίου Τριανταφύλλου, πού πραγ-
ματοποιήθηκε στό Ἱερό Προσκύνημα
Παναγίας τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς τήν
Κυριακή τῆς Ὄρθοδοξίας, 5 Μαρτίου
τοῦ ἔτους 2017*

*Πηγή: Σημειώσεις ἀπό παλαιότερη
ὀμιλία τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ
στό Ἱερό Προσκύνημα.*

Από τὰ θαύματα τῆς Παναγίας μας

«Εἶμαι καλά, μπορῶ νά περπατῶ, μοῦ τό εἶπε ἡ Παναγία».

Τό θαῦμα πού καταθέτω, θά σᾶς τό περιγράψω ὅπως ἀκριβῶς μᾶς τό διηγείτο μέ πολλή συγκίνηση ἡ ἀείμνηστη μητέρα μας Σμαραγδή. Ἦγινε ὅταν ἐφημέριος τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς ἦταν ὁ μακαριστός πατέρας της καί παππούς μας, πατήρ Γεώργιος Σκαραμαγκᾶς.

Ἦταν Δεκαπενταύγουστος. Οἱ ἀκολουθίες τῶν παρακλήσεων τελοῦνται ἀπό τόν μοναδικό ἱερέα, μέ προσέλευση πλήθους εὐλαβῶν πιστῶν καί προσκυνητῶν. Μεταξύ αὐτῶν, μία ἄγνωστη κυρία, πού συνόδευε τό ἀνάπηρο εἰκοσάχρονο κορίτσι της. Κλαίουσα εἰσῆλθε στόν Ναό καί μέ τήν συγκατάθεση τοῦ ἱερέα, τό ἐκάθησε μέ πολλή δυσκολία στό μαρμάρινο σκαλοπάτι πού ὑπῆρχε ἀκριβῶς κάτω ἀπό τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας.

Αὐτό γινόταν καθημερινά, ἀπό πολύ πρῶι στή Θεία Λειτουργία καί τὰ ἀπογεύματα, στίς ἀκολουθίες τῶν ἱερῶν παρακλήσεων, μέχρις ἀργά, ὅπου μητέρα καί κόρη προσπύχοντο ἀδιάλειπτα. Σέ κάποια στιγμή πολύ συγκινητική, ὁ παπάς θυμιάζε τήν εἰκόνα τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς ἐνῶ συγχρόνως ἔφαλε τό «Ἄξιον ἐστίν».

Ξαφνικά νιώθει κάποια δύναμη νά

τόν τραβάει ἀπό τό ἀντερί τόσο δυνατά, πού παρ' ὀλίγο θά τόν ἔριχνε κάτω. Στήν προσπᾶθειά του νά στηριχθεῖ μέ τό ἀριστερό του χέρι, καθώς στό δεξι κρατοῦσε τό θυμιατό, βλέπει μέ μεγάλη ἔκπληξη τό ἀνάπηρο κορίτσι νά σηκώνεται ὀρθιο, νά στηρίζεται στά πόδια του καί νά ψιθυρίζει μέ λυγμούς, «εἶμαι καλά, μπορῶ νά

περπατήσω, μοῦ τό εἶπε ἡ Παναγία». Ὅλο τό ἐκκλησίασμα κατασυγκινημένο ἀπό τό θαῦμα, μέ προεξάρχοντα τόν ἱερέα, ἀνέπεμψαν δοξολογία καί εὐχαριστήριους ὕμνους πρὸς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἐνῶ συγχρόνως οἱ καμπάνες τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς κτυποῦσαν χαρμόсуна. Τό κορίτσι αὐτό ἔγινε τελείως καλά, παντρεύτηκε καί κάθε χρόνο τόν Δεκαπενταύγουστο ἐρχόνταν μέ τή μητέρα της καί τό σύζυγό της, μέχρι λίγο πρὶν κηρυχθεῖ ὁ πόλεμος τοῦ 1940. Δοξάζομε τόν Σωτήρα μας Χριστό, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει διά μέσου τῆς Ὑπεραγίας Μητέρας του νά ἐπιτελοῦνται θαυμάσια μεγάλα, παρέχοντας τήν θεραπεία ψυχῆς καί σώματος, εἰς τοὺς εὐσεβεῖς προσκυνητές τῆς θαυματουργικῆς εἰκόνας τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς.

Ἄννα Μαύρη
ἐκπαιδευτικός

Πᾶσα πνοή αινεσάτω τὴν Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν

Μέρες γιορτινές οἱ μέρες τοῦ Δεκαπενταύγουστου, δοξαστικές, πού ἀναπέμπουν ὕμνους πρὸς τὴν ὑπέρολαμπρο Θεοτόκο, μέρες ἀνάμνησης συγκλονιστικῶν γεγονότων πού προηγήθηκαν καὶ ἀκολούθησαν τὴν κοίμησὴ της.

Νωρίτερα, τρεῖς μέρες πρὶν, Ἄγγελος Κυρίου ἐφανίστηκε καὶ ἐνημέρωσε τὴν πάνσεπτη Μητέρα γι' αὐτό πού ἐπρόκειτο νά συμβεῖ.

Καὶ ἐκείνη, ἀφοῦ ἐπισκέφτηκε τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν γιὰ νά προσευχηθεῖ, μέ τὰ δέντρα νά ὑποκλίνονται στό πέρασμά της, ἄρχισε τὴν προετοιμασία τῆς ἀναχώρησής της ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς φθορᾶς.

Δέν ἦταν μόνη τὴν ὥρα πού παρέδιδε τὸ πνεῦμα της στὸν Υἱό της. Ὡ τοῦ θαύματος, ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι, πλὴν ἑνός, ἦταν παρόντες. Κατέφθασαν ἐποχούμενοι ἐπὶ νεφελῶν, ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, στή Γεθσημανή, στὴν κατοικία της γιὰ νά παραστοῦν καὶ νά παρασταθοῦν στὴν κοίμησὴ της.

Καὶ ὅταν παρέλαβε ὁ Υἱός της τὴν κεκοσμημένη ἀρετῶν ψυχὴ της, οἱ Ἀπόστολοι ἦταν ἐκεῖνοι πού σήκωσαν τὸ ἁγιασμένο της σκῆνωμα, τὸ συνόδευσαν καὶ τὸ ἐνταφίασαν.

Εἶχαν παρέλθει τρεῖς μέρες ἀπὸ τὸν ἐνταφιασμό, ὅταν ὁ Ἀπόστολος πού ἀπουσίαζε, ὁ Θωμάς, ἔφτασε ἀργοπορημένος. Ζήτησε νά δεῖ γιὰ τελευταία φορά τὴν κεκοιμημένη μητέρα καὶ ὅταν ἀνοίχτηκε ὁ τάφος, ἐκπληκτοὶ ὅλοι τὸν ἀντίκρισαν κενό. Ἡ Παναγία « μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν ». Τὸ πανάγιο σῶμα της παρελήφθη καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸν Υἱό της γιὰ νά ἐνωθεῖ καὶ πάλι μέ τὴν ἁγία της ψυχὴ.

Αὐτὰ τὰ θαυμάσια μᾶς παρέδωσε ἡ ζωσα χριστιανικὴ παράδοση, πού ἔφτασαν μέχρι τίς μέρες μας, ἀπὸ πατέρες τῆς ἐκκλησίας μας καὶ ἀπὸ ὕμνους ἐξαίσιους καὶ μοναδικούς.

Εἶναι οἱ ὕμνοι πού εὐφραίνουν τὴν ἀκοή μας, ὅταν προσερχόμαστε μέ πίστη καὶ ταπεινώση, ὡς εὐλαβεῖς προσκυνητές καὶ ἱκέτες στοὺς ναοὺς της, στὶς καθημερινές παρακλήσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν μέ αἰτήματα γιὰ τὴν ἀνακούφιση ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο μέ τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ εἰσακουστοῦν καὶ μέ τὴ δική της μεσιτεία θὰ ικανοποιηθοῦν.

Ἐπήρξαμε μάρτυρες, ἐδῶ στὸν περὶλαμπρο καὶ ἱστορικό ναό τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς, θαυματουργικῶν δικῶν της ἐπεμβάσεων, πού λύτρωσαν συνανθρώπους μας ἀπὸ ψυχικὲς καὶ σωματικὲς νόσους.

Ἀκούσαμε μαρτυρίες πιστῶν, ὅτι εἶδαν τὴν Θεοτόκο νά κινεῖται ἀνάμεσά τους, νά συνομιλεῖ, νά διασώζει σέ θάλασσο μακρινές μέ μόνη τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματός της ἢ νά ἐμφανίζεται στὸν ὕπνο σέ πονεμένους συνανθρώπους μας ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ ἀπτόμακρες περιοχές τῆς γῆς.

Ἀπέραντη εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς πλατυτέρας τῶν οὐρανῶν καὶ ἡ ἄμεση ἀνταπόκρισή της, σέ ὅσους τὴν ἐπικαλοῦνται μέ εὐλικρινῆ καὶ βαθειὰ πίστη. Ἡ τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξότερα τῶν Σεραφεείμ εἶναι διαρκῶς παροῦσα καὶ γρηγοροῦσα. Εἶναι ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων καὶ ἡ προστάτιδα τῶν χριστιανῶν, σέ χρόνους δύσκολους καὶ ἀνασφαλεῖς, μέ δοκιμασίες πολλές, μέ καθημερινούς πειρασμούς καὶ μέ παγίδες δυσδιάκριτες.

Πλήθος οἱ φορές πού, χωρὶς ἐμεῖς νά τὸ ἀντιληφθοῦμε, μᾶς φύλαξε ὑπὸ τὴν σκέπη της καὶ προστάτευσε ἐκ παντοίων κινδύνων τὴν ἀσθενική μας ὑπαρξη.

Πᾶσα πνοή αινεσάτω τὴν Κυρία τῶν οὐρανῶν, γιὰ ὅσα καθημερινὰ προσφέρει ἡ Χάρις της σέ μᾶς τοὺς ἀνάξιους. Γένοιτο.

K. K. A.

Τά ιερά μας Προσκυνήματα

Τό μοναστήρι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Λευκῶν

τό κέντρο σχεδόν τῆς Πάρου, στά νοτιοανατολικά τῶν Λευκῶν, στήν τοποθεσία Λινοῦδια, ὑψώνεται ἀπό τόν 17ο αἰώνα τό γραφικό μοναστηράκι τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Ἀνακαινισμένο στό σύνολό του πρῖν εἴκοσι καί πλέον χρόνια, μέ πρωτοβουλία εὐσεβῶν Παριανῶν χριστιανῶν, λευκάζει ἀπό μακριά σάν πάναγγο περιστέρι εἰρήνης στό ἥσυχο, γαλήνιο, ἐρημικό, εἰδυλλιακό τοπίο, μέ συντροφιά μικρούς χει-

μάρρους ὅπου εὐωδιάζουν οἱ μυρτιές (μερσινιές) καί ἄλλα ὑδροχαρῆ φυτά καί ἀγριολούλουδα, σέ ἀπαλές πλαγιές, πού τίς καλύπτουν ἀμπέλια καί ἐλιές, καθώς κατηφορίζουν πρὸς τίς λαγκαδιές μέ τίς πεζοῦλες-ἀναβαθμούς, αἶνος πρὸς τόν Δημιουργό τοῦ παντός. Ἀναμένει δέ κάθε χρόνο, στήν ἐορτή τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς (7 Ἰουλίου), τήν προσέλευση τῶν προσκυνητῶν ἀπ' ὅλα τά χωριά τοῦ νησιοῦ, ἀφοῦ κατά τή διάρκεια τοῦ ἔτους εἶναι κλειστό ἀπό ἔλλειψη

Δραγουλά. Καί οἱ τρεῖς δέ μονές (Ἁγίου Γεωργίου, Ἁγίας Κυριακῆς καί Εἰσοδιῶν τῆς Θεοτόκου (Παναγία Κοντιανή) ἦταν μετόχια τῆς μονῆς Φανερωμένης Νάξου.

Στήν Πρόθεση τῆς Ἁγίας Κυριακῆς καταγράφονται οἱ γνωστοί ἱερομόναχοι καί ὄσιοι, ἀγγελόψυχοι πατέρες τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Λαγκάδας, οἱ ὁποῖοι ἱερουργοῦσαν καί στά μετόχια τους, ὅπου ἐκτελοῦσαν καί χρέη ἡγουμένου: ὁ Ἀρσένιος, ὁ πολιοῦχος ἅγιος τοῦ νησιοῦ, ὁ Ἡλίας Γεωργιάδης, ὁ Θεοφύλακτος Ζερλέτης, ὁ Ἱερεμίας, ὁ Νικηφόρος Ζερβουδάκης, ὁ Κύριλλος Παπαδόπουλος, ὁ Γεννάδιος, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἄνθιμος κ.ά. , ἐνῶ ἀρκετοί εἶναι καί οἱ ἀναγραφόμενοι μοναχοί, ἀδελφοί του Ἁγίου Γεωργίου καί τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Πόσες φορές ἀλήθεια, δέν θά περπάτησαν αὐτές οἱ ὀσιακές μορφές «εὐαγγελιζόμενες τήν εἰρήνην, εὐαγ-

γελιζόμενες τά ἀγαθὰ» (Ρωμ. Ι´ 15) καί δέν θά ἀγίασαν τά μέρη ἀπ' ὅπου πέρασαν, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Ἁγίας Κυριακῆς...

Πόσο ἱερός τόπος θά πρέπει νά εἶναι καί νά μᾶς συγκλονίζει μέ τή σκέψη καί μόνο ὅτι στούς διαδρόμους καί στά κελιά καί στήν ἐκκλησία πού βρισκόμαστε τώρα θά πάτησαν αὐτές οἱ ἀγιασμένες ψυχές...

Ὡς σταυροπηγιακές καί πατριαρχικές, καί ἄλλες μονές τῆς Πάρου, διατηροῦσαν τά προνόμιά τους « μέχρις οὔ ὁ ἥλιος τόν ἴδιον διατρέχει κύκλον», ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει τό σιγίλλιο τοῦ Παρθενίου Δ´.

Ἡ Ἁγία Κυριακή διέθετε κατά τούς 17ο – 19ο αἰῶνες σχετική κτηματική περιουσία, κινητή καί ἀκίνητη(χωράφια, ἀμπέλια, ζῶα κ.ά.).

Μετόχιο τῆς Ἁγίας Κυριακῆς ἦταν ἡ Παναγία Κοντιανή ἀπό τό 1681. Ἔγγραφα πού φυλάσσονται στόν Ἅγιο Γεώργιο Λαγκάδας, στά Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους κ.ά. προσφέρουν δείγματα ἱστορικῶν μαρτυριῶν γύρω ἀπό χριστιανικό αὐτό μνημεῖο τῆς Πάρου.

*

Πρὶν μποῦμε ἀπό τά δυτικά στό κυρίως συγκρότημα τῆς μονῆς διασχίζοντας τήν αὐλή ὅπου βοθητικά κτίσματα, καί τήν αὐλή τοῦ μοναστηριοῦ, ἔχουμε νά παρατηρήσουμε: στά δεξιά μας, ἔξω ἀπό τό μοναστήρι, δίπλα στόν παλαιό δρόμο, τήν ἀσβεστωμένη, σιωπηλή πιά, ἐδῶ καί χρόνια, ἄν ὄχι αἰῶνες, βρύση τοῦ μοναστηριοῦ, πού ἐξυπηρετοῦσε τούς ἐπισκέπτες, τούς ὁδοιπόρους καί τούς μοναχοῦς, καί ἄλλους πού δούλευαν στά γύρω κτήματα. Τό νερό, πού ἦταν πηγαῖο, ἐρχόταν, μέσα ἀπό αὐλάκι, ἀπό πα-

ρακείμενη πηγή που υπάρχει ακόμη σε μικρό φυσικό σπήλαιο. Σέ χωράφι, νότια του κτιριακού συγκροτήματος, διατηρείται σε έρείπια πανάρχαιο παρεκκλήσιο, προφανώς κοιμητηριακός ναός.

Προχωρώντας σταματάμε στην έξωτερική, βαρειά, ξύλινη πόρτα της εισόδου στη μονή. Ρίχνοντας τό βλέμμα μας επάνω απ' αυτήν αντικρίζουμε την ζεματίστρα, που απαντούμε και σε άλλα μοναστήρια της Πάρου και των Κυκλάδων. Από τό σημείο αυτό, που είναι μία χτιστή χαραμάδα, όπή (έσοχή) που επικοινωνεί μέ τό δάπεδο του άνω όρόφου, οί μοναχοί αντιμετώπιζαν τίς ποικίλες επιδρομές, κυρίως πειρατών, ρίχνοντας σ' αυτούς καυτό νερό ή λάδι. Τήν ίδια αυτή κατασκευή βλέπουμε και στόν Άγιο Μηνά στό Μαράθι, στόν Άγιο Ίωάννη τό Γυαλιστή κ.ά.

*

Μέ τήν είσοδό μας στην μικρών διαστάσεων αυλή, ή ψυχική μας διάθεση αλλάζει. Νιώθουμε νά βρισκόμαστε σ' άλλον κόσμο, κόσμο ειρηνικό και άγιασμένο.

Όλα εδώ είναι ταπεινά, απλά, σιωπηλά, που άγγίζουν τόν έσωτερικό μας κόσμο, που έχει ήδη άλλοιωθει από τήν κατάνυξη και τό μυστήριο που διαχέεται παντού. Η στενότητα του χώρου, τά χαμηλά βόλτα, τά στενά πέτρινα σκαλιά που όδηγούν στόν άνω όροφο, οί διάδρομοι, ή βρύση, ό φούρνος, οί αποθήκες στεγασμένες μέ κορμούς λιόδενδρων ή μέ φίδες αίωνων ή μέ καλάμια, οί πλάκες του δαπέδου της αυλής κ.ά. προσφέρουν ένα έντυπωσιακό σύνολο, από τά πολύ σπάνια ως πρός τίς διαστάσεις του, νησιωτικής, μοναστηριακής άρχιτε-

κτονικής τών χρόνων της τουρκοκρατίας.

*

Τό καθολικό (ό κεντρικός Ναός της Μονής) άνίκηει στόν τύπο τών μονόκλιτων βασιλικών μέ τρούλλο, μέ μία ιδιομορφία: τό ιερό Βήμα νά έξέχει του τοίχου του περιβόλου. Καί τό δίτοξο ή δίδυμο μαρμάρινο κωδωνοστάσιο, από τά γραφικότερα, γοπτευτικότερα και κομψότερα της Πάρου (παρόμοια είναι και της Έκατονταφυλιανής, του Άγ. Νικολάου Μοστράτου στη Νάουσα, της Λογγοβάρδας, της Βηθλεέμ Λευκών κ.ά.), στέκεται πάνω από τήν πρόσοψη του ναού.

Μέ τήν αποκαλυφθείσα, όταν ανακαινιζόταν ή Άγία Κυριακή, επιγραφή, μάθαμε ότι τό 1751 είχε ανακαινισθῆ από τόν ήγούμενο(;) , ιερομόναχο Άνθιμο Μελανίτη, Μαρπησσαίο προφανώς.

Στό υπέρθυρο της εισόδου στό καθολικό διαβάζουμε τό έτος ανακαινισής του: 1708 Μαρτίου 20, δι' έξόδου Καλλίστρατου μοναχού.

Μέσα στό καθολικό δείγματα της παλαιότητας του και της ιστορικής του πορείας σώζονται: στό δάπεδο οί καλυπτήριες επιτάφιας, μαρμάρινες πλάκες (ψευδοοικόσημο στόν

ένα τάφο με τήν ἐπιγραφή στό πεδίο: Ἀπρίλιος 1715, δι' ἐξόδου Καλλιστράτου ἱερομονάχου, καί στόν ἄλλο ἀνάγλυφος δικέφαλος ἀετός σέ κύκλο καί φυτικό κόσμημα) καί ὁ μαρμάρινος ἄμβωνας (ἐπιγραφή: 1767 Ἰουλίου 2 δι' ἐξόδου Κωνσταντίνου Μπάου), τοῦ ὁποίου ὁμοιος ὑπάρχει καί στόν Ἅγιο Ἀντώνιο Κεφάλου καί στήν Πέρα Παναγιά Μαρμάρων.

Καί τό τέμπλο, ξυλόγλυπτο, ἐπιχρυσωμένο ἀπό τή μέση καί πάνω, ἔργο καλῆς τέχνης τῶν 17ου – 18ου αἰώνων, κοσμοῦν οἱ μεγάλες εἰκόνες, ἔργα τοῦ 17ου αἰ., ἐπιζωγραφισμένες (ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Παναγία «Κυρία τῶν Ἀγγέλων», ἡ Ἁγία Κυριακή καί «ὁ Δεῖπνος ὁ Μυστικός» στό προπέτασμα τῆς Ὁραίας Πύλης, δημιουργίες τοῦ γνωστοῦ καί ἀπό ἄλλες εἰκόνες σέ ναούς τῆς Πάρου, ἱερομονάχου Δαμασκηνοῦ. Χορηγός τῶν ἀνωτέρω εἰκόνων ἦταν ὁ Μιχελάκης Βιτζαράς, ἕνας ἀπό τοὺς ἄρχοντες τῆς Πάρου, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια εἶχε προσφέρει στήν Ἐκκλησία ἀρκετούς ἱερωμένους, ὅπως, ἄλλωστε, καί ἡ οἰκογένεια τοῦ πρώτου ἡγουμένου τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ἱερομονάχου Ματθαίου Ραγκούση (βλ. τό βιβλίο μας «Προσωπογραφικό Λεξικό τῆς Μεταβυζαντινῆς Πάρου», 2015). Τέλος ὁ Σταυρός, τῆς ἴδιας ἐποχῆς μέ τό τέμπλο, ἐπιστέφει τό ἀνώτατο τμήμα τοῦ τέμπλου, καί ὀλοκληρώνει τήν ἐξαιρετική ἐντύπωση πού ἀποκομιζοῦμε ἀπό τήν ὀλική ἐνατένιση τοῦ ὠραίου, καλλιτεχνικοῦ, μεταβυζαντινοῦ εἰκονοστασίου τοῦ καθολικοῦ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς.

Μπροστά δέ ἀπό τό τέμπλο στέκονται, σάν πετρωμένες λαμπάδες, τά δύο παλαιά μαρμάρινα μανουάλια.

Στό παλαιό ξυλόγλυπτο προσκυνη-

τάρι τῆς ἐκκλησίας εἶναι τοποθετημένη ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ἔργο τοῦ ζωγράφου Λουκά Γεραλή (1875 – 1958), πού εἶχε νυμφευθῆ τήν Λευκιανή καθηγήτρια τῶν Τεχνικῶν καί ζωγράφο Ἄννα Γ. Δεσύλλα.

*

Μετά τίς ἐργασίες ἀνακαινίσεως τοῦ ἱεροῦ προσκυνηματος τῆς Ἁγίας Κυριακῆς (1992 -1994), μποροῦμε τώρα νά παρουσιάσουμε τά μέρη τοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος, πού ἐπανῆλθαν καί πάλι στήν πρωτινή τους κατάσταση μέ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία πού ὀφείλεται σέ ἀξιους μαστόρους, τεχνίτες οἰκοδόμους, καί ἄλλους πιστούς χριστιανούς, πρόθυμους σέ ἔργα εὐπρέπειας καί συντηρήσεως τῶν οἰκῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἔχουν ἀνακαινισθῆ, ὅπως παρατηρεῖ ὁ προσκυνητής – χάρι στήν πρωτοβουλία καί στίς ἐνέργειες τῶν οἰκογενειῶν Ἰωάννου καί Βασιλικῆς Καλλίθρακα, γεωπόνου, καί τῶν συνεργατῶν του Σταύρου καί Μαργαρίτας Πατέλη, διδασκάλων, καί ἄλλων – ὅλα τά κελιά, ἡ τραπεζαρία, τό ἀρχονταρίκι, ἡ κουζίνα, ἡ ἐκκλησία, φυσικά, πού ἦταν ἔτοιμη νά καταρρεύσει, καί ἄλλοι χῶροι. Τήν ἐκκλησία, παλαιότερα, τήν ἄσπριζε μέ δαπάνες τοῦ ὀ αἰμίμηστος Ἀντώνιος Μπάλιος, καί ἐπί πολλά χρόνια φρόντιζε τό μοναστήρι ὁ ἀγρότης ἀπό τίς Λεῦκες αἰμίμηστος Ἀντώνης Χανιώτης (Μπαναγιάννης), ἐνῶ σήμερα τό ἐπιβλέπει ὁ γιός του Γιώργος.

Ἐντύπωση προκαλεῖ τό γεγονός ὅτι ἡ ἐπισκευή ἀποκατέστησε τό μνημεῖο ὅπως ἦταν στήν ἀρχική του μορφή.

Τελειώνοντας τή σύντομη αὐτή ἀναφορά μου σέ ἕνα ἀπό τά διατηρούμενα κτηριακῶς χριστιανικά μνημεῖα τῆς

Πάρου, θά ἐπιθυμοῦσα νά ἐπαναλάβω τά ὅσα εἶχα γράψει ἐπιλέγοντας στό βιβλίο μου γιά τήν Ἁγία Κυριακή: «Ἡ ἱερά κοινοβιακή, ἀνδρώα, πατριαρχική καί σταυροπηγιακή μονή τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς στά Λινούδια Λευκῶν, πάλαι ποτέ ἐν ἐνεργεία, καί ἐνδιαίτημα ὁσίων μορφῶν τοῦ μοναχισμοῦ, ἐπανέρχεται στή μνήμη καί στήν καρδιά μας ἀνακαινισμένη, φωτισμένη ἀπό τόν κυκλαδίτικο ἥλιο καί τή Χάρι τοῦ Θεοῦ, καί μέ τό πάλλευκο χρῶμα τῆς μορφῆς της καί μᾶς προσκαλεῖ πάντοτε μέ τά γλυκόχη καμπανάκια τοῦ καμπαναριοῦ της νά φθάσουμε ὡς ἐκεῖ ταπεινοί προσκυνητές. Καί τότε καθὼς θά ψάλλουμε «ὕμνους καί ὠδᾶς πνευματικές» στήν Ἁγία Κυριακή καί στόν «Θεόν τῶν πατέρων ἡμῶν» (Πράξ. γ' 13), ἡ ψυχή μας θά καταυγάζεται, θά καταλύγεται καί θά μεταρσιώνεται

πρός ἄλλους κόσμους λαμπρόφωτους καί ἰδανικούς, μακριά ἀπό τήν γῆ τῶν πόνων, τῶν δακρύων, τῶν μόχθων καί τῶν προβληματισμῶν πού ἀπασχολοῦν τόν ἀγχώδη ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶθε ὅλοι μας νά ὀρθοδορομοῦμε, ὡς διψῶσες ἔλαφοι, καί νά πλησιάζουμε στίς πηγές τῶν ὑδάτων, τίς ζωφόρες καί πανιέρες (κοντά στή Μπτέρα Ἐκκλησία), ὅπου ἡ διψασμένη ψυχή μας θά ξεδιψᾷ καί θά ἀναπαύεται εἰρηνικά καί εὐτυχισμένα...»

Ἰούλιος 2017
ΝΙΚ. ΧΡ. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗΣ

Σημείωση σύνταξης περιοδικοῦ: Ἡ Ἱερά Μονή Ἁγίας Κυριακῆς Λευκῶν τό ἔτος 1948 κατέστη αὐτοτελῆς γυναικεία Μονή (Φ. Ε. Κ. 203, τεύχος Α', 12 Αὐγούστου 1948).

Ἡ ἀργυρή ἐπένδυση στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας Ἐκατονταφυλιανῆς

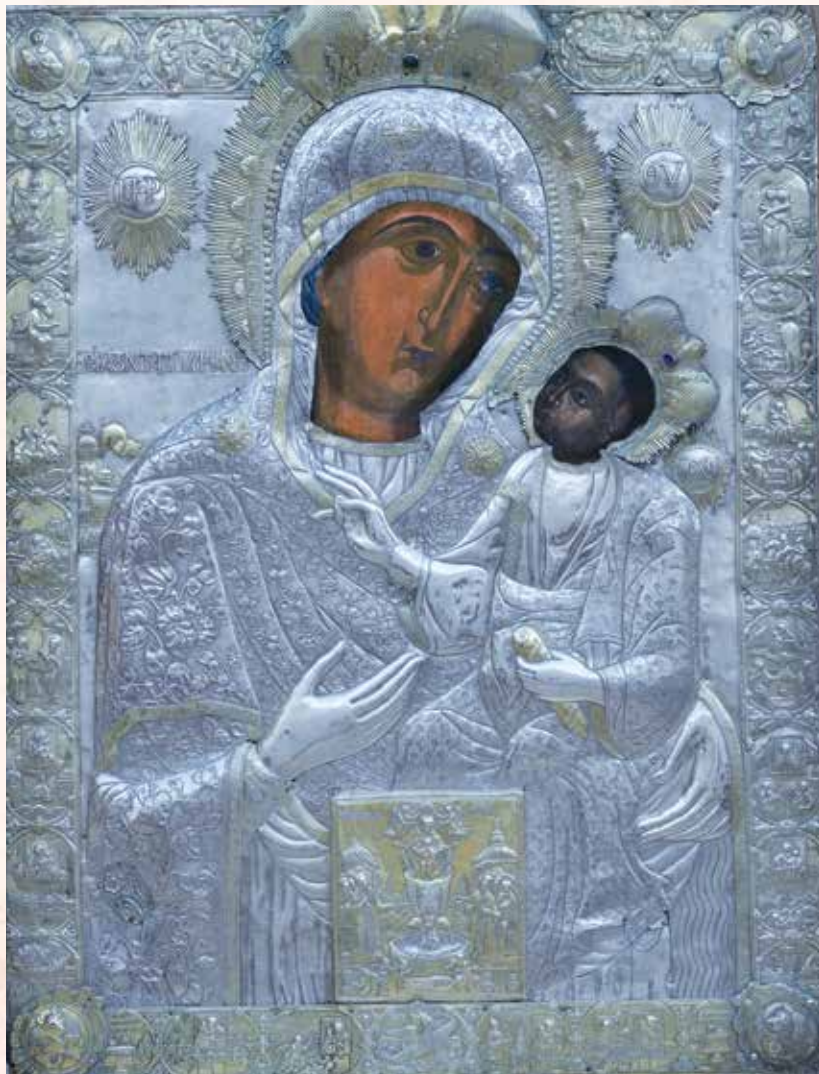
να ἔργο
μεγάλης
καλλι-
τεχνικῆς
ἀξίας κο-
σμεῖ τή
θαυμα-

τουργό Εἰκόνα τῆς
Παναγίας Ἐκατο-
νταφυλιανῆς.

Πρόκειται γιά τήν
ἀργυρή ἐπένδυση,
πού φιλοτεχνήθηκε
στο Βουκουρέστι
ἀπό τόν χρυσοχόο
Δημοσθένη Δημη-
τριάδη καί ἀφιερώ-
θηκε στή Χάρη της,
τό 1788 ἀπό τό με-
γάλο εὐεργέτη τῆς
Πάρου, Νικόλαο
Μαυρογένη, ἡγεμό-
να τῆς Μολδοβλα-
χίας.

Ἡ ἐπένδυση,
πού χαρακτηρίζε-
ται ἀπό πλούσια
εἰκονογράφηση καί
ἐξαίρετο διάκοσμο,
καλύπτει τό σύνολο
τῆς εἰκόνας μέ ἐξαι-
ρεση τά πρόσωπα τῆς Παναγίας καί τοῦ
Χριστοῦ καί εἶναι ἀποτέλεσμα λεπτότα-
της ἐργασίας, προσεγμένης σέ κάθε της
λεπτομέρεια, ιδιαίτερα στίς πτυχές τῶν
ἐνδυμάτων καί διακοσμημένης μέ πολυ-
τιμους λίθους.

Στίς τέσσερεις γωνίες τοῦ πλαισί-
ου εἰκονογραφοῦνται τά σύμβολα τῶν

Εὐαγγελιστῶν. Στήν ἄνω ἀριστερή γω-
νία ὁ Ἄγγελος, σύμβολο τοῦ Εὐαγγελιστῆ
Ματθαίου, στήν ἄνω δεξιὰ ὁ Ἄετός τοῦ
Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, στήν κάτω ἀριστε-
ρή ὁ Ταῦρος τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ καί
στήν κάτω δεξιὰ ὁ Λέων τοῦ Εὐαγγελιστῆ
Μάρκου. Στό κάτω τμήμα καί στό κέντρο,
ἡ ἐπένδυση κοσμεῖται μέ ἐπίθετη εἰκόνα
τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ὁ Ἄγγελος, σύμβολο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ματθαίου

Τά θέματα πού καταλαμβάνουν τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπένδυσης εἶναι δύο: οἱ 12 πρῶτοι οἴκοι τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου στό ἄνω ἥμισυ καί τά θαύματα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν (ὀκτώ τόν ἀριθμό) στό ὑπόλοιπο κάτω.

Στούς οἴκους εἰκονίζονται: ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου, παράσταση τῆς Παναγίας σέ θρόνο, ἡ Παναγία ἐναγκαλιζομένη τή μητέρα τῆς Ἐλισάβετ, ὁ Ἰωσήφ σέ κατάσταση ἀμφιβολίας, ἡ γέννηση

Ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο

Ἡ ἐπίθετη εἰκόνα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

τοῦ Θεανθρώπου, τό ταξίδι, ἡ προσκύνηση καί ἡ ἀναχώρηση τῶν Μάγων, ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο, ἡ Ὑπαπαντή καί ἡ Παναγία σέ θρόνο, βρεφοκρατούσα σέ τετράγωνο πίνακα πού στηρίζεται σέ κολυμβήθρα ὑποβασταζόμενη ἀπό δύο Ἀποστόλους.

Ἡ εἰκονογράφηση συνεχίζεται μέ τό ὀκτώ θαύματα τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, εἰκόνα πού φυλάσσονταν στόν ὁμώνυμο ναό, ὁ ὁποῖος γειτνίαζε μέ τό βασιλικό ἀνάκτορο τῆς περιοχῆς καί στόν ὁποῖο ἐκκλησιάζονταν συχνά ὁ αὐτοκράτορας μέ τοὺς αὐλικούς του.

Ὅλες οἱ ἀπεικονίσεις τῶν θαυμάτων ἔχουν ὡς θέμα τή διάσωση τῆς Βασιλεύουσας ἀπό ἐχθρικές ἐπιθέσεις ἀπό τή θάλασσα μέ ἐχθρικά πλοῖα πού δοκιμάζονται ἀπό θαλασσοταραχή καί ἄλλα πού βυθίζονται μέ ἐπέμβαση τῆς Παναγίας, πού εἰκονίζεται στόν τύπο τῆς Ὁδηγίτριας καί τῆς Βρεφοκρατούσας.

Ἡ Παναγία τῶν Βλαχερνῶν, προστάτιδα τῆς Κωνσταντινούπολης

Αετός και έπιγραφή

Φυτικός διάκοσμος

Στήν άνω ζώνη του πλαισίου τής άργυρης έπένδυσης εικονογραφείται ή γέννηση του Χριστού μέ τόν Ίωσήφ και τή Μαρία ένώπιον του σπαργανωμένου βρέφους νά είναι γονυπετείς και ή κοίμηση τής Θεοτόκου σέ νεκρική κλίνη, μέ παρόντες τούς Άποστόλους και τό Χριστό πού κρατεί τήν ψυχή τής ανερχόμενος προς τούς ουρανούς.

Ή έπίθετη εικόνα τής Ζωοδόχου Πηγής αναφέρεται στόν όμώνυμο ναό τής Κωνσταντινούπολης μέ τήν ιαματική πηγή του Μπαλουκλί.

Είναι περιγραφική μέ φόντο τά τείχη τής Πόλης και έντυπωσιακά κτίρια. Έμπροσθεν αυτών εικονίζεται δεξαμενή μέ άγίασμα έπί τής όποίας έδράζεται κολυμβήθρα μέσα στην όποία εικονογραφείται ή Παναγία στόν τύπο τής Νικοποιού (προστάτιδα του στρατού).

Ή βασική θεματογραφία των άπεικο-

νίσεων παραπέμπει στην πολιορκία τής Βασιλεύουσας από τούς Άβάρους και τούς Πέρσες, τό έτος 626, όταν ό αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ήράκλειος άπουσίαζε σέ πόλεμο και τήν όργάνωση τής άμυνας είχε αναλάβει ό πρωθυπουργός Βώνος μαζί μέ τόν πατριάρχη Σέργιο.

Ή πολιορκία λύθηκε μετά τή λιτάνευση τής εικόνας τής Παναγίας των Βλαχερνών στις έπάλξεις από τόν πατριάρχη και τό γιό του αυτοκράτορα.

Ή όδοιπορία των Μάγων

Καταστροφή πλοίου των Άβάρων

Τά τείχη τῆς Βασιλεύουσας

Ἡ σωτηρία τῆς Πόλης ἀποδόθηκε στήν Παναγία καί ὁ λαός ἀκολουθώντας τή θαυματουργό εἰκόνα ὀδηγήθηκε στό ναό τῆς ὄπου καί ἀγρύπνησε.

Ἦταν τότε, πού ἐφάλει τό προοίμιον «Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ» καί ἀναγνώστηκαν οἱ 24 οἴκοι τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, τοῦ ὑμνογραφικοῦ αὐτοῦ ἀριστουργήματος μέ ὄρθιους τοὺς πιστούς.

Ἡ Θεματογραφία τῆς ἐπένδυσης ἔχει σχέση μέ τήν ἱστορία τοῦ ἱεροῦ συγκροτήματος τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς.

Ὁ ναός τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς, ἕνα ἀπό τά σημαντικότερα καί ἀρχαιότερα βυζαντινά μνημεῖα τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου, μαζί μέ τοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί τῆς Ἀχειροποιήτου στή Θεσσαλονίκη, συνδέθηκε ἐξ ἀρχῆς μέ τό Βυζάντιο καί τή βασιλίδα τῶν πόλεων, τήν Κωνσταντινούπολη.

Παραδόσεις, ἀρχαιολογικά εὐρήματα καί ἐπιστημονικά συμπεράσματα ἀναγορεύουν ὡς κτίτορες τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ, τόν Μεγάλο Κωνσταντῖνο καί τόν Ἰουστινιανό. Ἐξ οὗ καί ἡ μνημόνευσή τους, ὅταν τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία.

Πιθανότατα ὁ Νικόλαος Μαυρογένης γνώριζε τήν ἱστορική διαδρομή τοῦ μνη-

Φντικός διάκοσμος μέ πολύτιμους λίθους καί ἕνα ἀπό τά τρία ἀστέρια πού κοσμοῦν τό μαφόριο

Βυζαντινός στρατιώτης προσευχόμενος

μείου καί τή σύνδεσή του μέ τήν Κωνσταντινούπολη καί προφανῶς θέλησε νά ὑπενθυμίσει στους συμπατριῶτες του Πάριους, τοὺς δεσμούς τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς μέ τή Βασιλεύουσα πόλη ἀφιερώνοντας τήν ἀργυρή ἐπένδυση μέ τό προαναφερθέν θεματικό περιεχόμενο.

Σημείωση: Γιά τήν ἀργυρή ἐπένδυση τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς ὑπάρχει λεπτομερέστατη περιγραφή στήν ἐπιστημονική ἀνακοίνωση τῆς ἀρχαιολόγου Αἰκατερίνης Καλαντζή - Σμπυράκη. (πρακτικά ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου - Ἡ Ἐκατονταπυλιανή καί ἡ Χριστιανική Πάρος, σέλ. 125, ἔκδοση I. Π. Ἐκατονταπυλιανῆς, 1998).

*Πηγή: Ἡ ὡς ἄνω ἐπιστημονική ἀνακοίνωση
Φωτογραφίες: Σταύρος Νιφλής*

Κ.Κ.Α.

«ΠΑΠΑ - ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΥΔΑΙΜΩΝ»

Ὁ παλαιός ἐμπνευσμένος καί χαρισματικός ἐφημέριος τοῦ ἐνορ. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Παροικιᾶς.

ποφάσισα νά χαράξω λίγα λόγια σεβασμοῦ καί ἀγάπης, στὸν ἀξέχαστο πρωτοπρεσβύτερο, π. Ἰάκωβο Εὐδαίμονα, παλαιό ἐφημέριο τῆς ἐνορίας τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς Παροικιᾶς, τῆς ἐνορίας μου, μια καί εἶχα τὴν ξεχωριστή τιμὴ νά εἶμαι κοντά του, ὅταν, παιδί, τὸν βοηθοῦσα σ' αὐτόν τό ναό, ἐκεῖνα τὰ δέκα χρόνια τῆς δεκαετίας τοῦ 40 καί ιδιαίτερα τὰ χρόνια τοῦ πολέμου, τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς καί τὰ πρῶτα δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια. Καί τοῦτο γιατί, ὁ π. Ἰάκωβος Εὐδαίμων, ὁ «παπα- Ἰάκωβος», ὅπως τὸν λέγαμε τότε, ἦταν ἕνας ἱερωμένος μέ σπάνια χαρίσματα καί ὑποδειγματικό ἦθος, ἕνας ἐμπνευσμένος κληρικός πού ἀφιέρωσε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του στὴν Ἐκκλησία, ἐργάστηκε μέ ὄλη τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς του γιὰ τὴ δόξα τῆς, ἀγκάλιασε μέ πλατεῖα χριστιανικὴ ἀγάπη τὸ μικρὸ ποίμνιο πού τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός καί ἄφησε φεύγοντας, σ' ὄλους ὅσοι τὸν εἶχαν ζήσει, ἀλλὰ καί σ' ὀλόκληρο τὸ νησί μας, μνήμη ἀγαθὴ!

Στὴν προσπάθειά μου αὐτή, δέν θά χρησιμοποιοῦσώ πομπώδη λόγια, γιατί δέν θά ταίριαζαν στὴ σεμνότητα καί τὴν μετριοφροσύνη τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ λευίτη. Θά προσπαθῆσω μόνο, ἀφοῦ ἀναφέρω λίγα στοιχεῖα ἀπὸ τὴ ζωὴ του, νά περιγράψω ἀπλὰ λίγες

σκηνές, λίγες εἰκόνες ἀπὸ τὴν ζωὴ καί τὴν δράση του, ὅπως τίς ἐξῆσα καί ὅπως ἔχουν παραμείνει ζωηρά χαραγμένες στὴ μνήμη μου, παρ' ὅλο πού ἔχουν περάσει τόσες δεκαετίες ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν δύσκολη, ἀλλὰ γεμάτη ἀνθρωπιά, ἐποχή. Ἀναμνήσεις πού ὅταν ἔρχονται στὴ σκέψη μου, πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ μου μέ μία ξεχωριστὴ γλυκύτητα, μέ ἕνα ἰλαρό φῶς, σάν ἐκεῖνο πού φώτιζε τὸ ἥρεμο πρόσωπο κι ἔλαμπε στὴν καθαρὴ, τὴν ἀγαθὴ, τὴν ἄδολη ματιὰ, αὐτοῦ τοῦ «καλοῦ κάγαθοῦ» κληρικοῦ.

* * *

Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Ἰάκωβος Εὐδαίμων, γεννήθηκε στό χωριό Μεγαλοχώρι τῆς Σαντορίνης, τό ἔτος 1910.

Τά ἐγκύκλια μαθήματα παρακολούθησε στό νησί του. Δέν εὐτύχησε, παρά τήν μεγάλη φιλομάθειά του, νά ἀποκτήσει τίτλους σπουδῶν. Ἦταν, τότε, μία ἐποχή, πού πρῶτιστη μέριμνα ὄλων ἦταν ἡ ἐπιβίωση καί μετὰ ἀκολουθοῦσαν ὅλα τ' ἄλλα.

Ἦταν γιός ἱερέα. Ὁ ἄτυχος πατέρας του, φεύγοντας πολύ πρόωρα γιά τό αἰώνιο ταξίδι, ἐμπιστεύθηκε στό γιό του, τήν πολυμελῆ του οἰκογένεια, πού ἀνάμεσα στά μέλη τῆς ἦταν καί τρεῖς ἀνύπαντρες κόρες, γιά τίς ὁποῖες ἀνέλαβε τήν ὑποχρέωση, ὄχι μόνο νά τίς θρέψει, ἀλλά καί νά τίς ἀποκαταστήσει: τήν ὁμορφῆ Ἄννα, τήν Πηγῆ, καί τήν Γερασιμίνα.

Τό ἔτος 1936 παντρεύτηκε τήν συμπατριώτισσά του Ζαμπέτα Διγενῆ, ἐνάρετη καί εὐγενική κόρη, μέ τήν ὁποία ἀπέκτησαν πέντε θυγατέρες: τήν Μαρία, σύζυγο σήμερα Χαραλάμπου Νταγιάντα, τήν Λέτα, σύζυγο Γεωργίου Τρίκκα, τήν Εἰρήνη, σύζυγο Παναγιώτη Παναγόπουλου, τήν Εὐδοκία, σύζυγο τοῦ ἀείμνηστου Ἡλία Καραολῆ καί τήν Ἀλεξάνδρα, σύζυγο Κων/νου Φυτανίδη.

Στίς 28 Δεκεμβρίου 1936, χειροτονήθηκε διάκονος, στόν ἱερό ναό Ἁγίου Ἰωάννη Γαργαρέτα, τῶν Ἀθηνῶν, ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Θήρας, Ἄνθιμο. Τό ἐπόμενο ἔτος καί συγκεκριμένα, στίς 8 Αὐγούστου 1937, χειροτονεῖται πρεσβύτερος, στόν ἐνοριακό ναό τῆς

Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς Παροικιάς, ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Παροναξίας, μακαριστό Χερουβεῖμ Ἄνινο, καί στίς 26 τοῦ ἴδιου μήνα, ἀνέλαβε ἐπίσημα, τήν εὐθύνη αὐτῆς τῆς ἐνορίας. Ὁ μέχρι τότε ἐφημέριός της, ὁ μακαριστός πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Χερουβεῖμ, μετατέθηκε στήν Ἑκατονταπυλιανή, μετά τήν παραίτηση τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιμανδρίτη Γεωργίου Σκαραμαγκᾶ, πού κατεῖχε μέχρι τότε, αὐτή τήν θέση. Τήν ἐνορία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Παροικίας, θά ὑπηρετήσῃ ὁ π. Ἰάκωβος ἐπί 20 σχεδόν χρόνια, μέχρι τήν ἀναχώρησή του ἀπό τό νησί μας.

* * *

Ἡ μικρή καί ταπεινή ἐνορία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τῆς μικρῆς κωμόπολης πού ἦταν τότε ἡ Παροικία, εὐτύχησε νά ποιμαίνεται ἐκείνη τήν σκληρή ἐποχή, ἀπ' αὐτόν τόν μεγάλο ποιμένα.

Ἡ ἀποστολική του ἀπλότητα, ἡ ταπεινοφροσύνη του, ἡ ἐργατικότητα του, τό ἀθῶο πηγαῖο χιοῦμορ του, ἡ ἀνιδιοτέλειά του, παρ' ὅλο πού εἶχε νά θρέψει τήν σκοτεινή ἐκείνη ἐποχή, ὄχι μόνο τήν δική του οἰκογένεια, ἀλλά ὅπως ἀνέφερα παραπάνω, καί τήν πατρική, ἦταν λίγα ἀπό τά πολλά καί πολύτιμα στολίδια πού κοσμοῦσαν αὐτόν τόν χαρισματικό κληρικό. Αὐτές οἱ ἀρετές του, θά τόν ἀναδείξουν σ' ἕναν ἱερωμένο μέ σπάνια ἠθικά καί πνευματικά χαρίσματα, σ' ἕναν ἡγέτη τῆς μικρῆς κοινωνίας τῆς ἐνορίας του, πού ὅλα τά μέλη τῆς τόν θεωροῦσαν δικό τους ἄνθρωπο, ἄνθρωπο τοῦ σπιτιοῦ τους!

Ποιός ἀπό μᾶς τούς παλιούς ἐνορι-
τες του, μπορεῖ νά ξεχάσει τό ἀγα-
θό καί ἤρεμο πρόσωπο μέ κείνα τά
φωτεινά γαλανά μάτια, αὐτοῦ τοῦ μο-
ναδικοῦ πνευματικοῦ πατέρα, ἀφοῦ
σπάνια περνοῦσε λίγος καιρός χωρίς
νά ἐπισκεφτεῖ τό σπίτι μας, τήν οἰκο-
γένειά μας, γιά νά χαρεῖ μέ τίς χαρές
μας καί νά πονέσει μέ τίς λύπες μας;
Καί ποιός δέν καταλάβαινε βλέποντας
τόν σεμνό καί γλυκόν αὐτόν ποιμένα,
ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀφοσιωμένος στή
λατρεία τοῦ Θεοῦ καί στήν ἀγάπη
τοῦ πλησίον του, ὅτι ἦταν «λύχνος
καιόμενος καί φαίνων»;

Τόν θυμᾶμαι μπροστά στό θυσια-
στήριο τοῦ παλιοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδό-
χου Πηγῆς, ὅταν γονατισμένος, μέ τά
μάτια ψηλά, ἀνέπεμπε τίς εὐχές τῆς
μετουσίωσης τῶν Θείων Δώρων, νά λά-
μπει τό πρόσωπό του, νά ζωηρεύει ἡ
συνήθως ἀπαλή καί ἤρεμη ματιά του
καί νά φαντάζει στά μάτια ὄλων τῶν
παιδιῶν πού ὑπηρετούσαμε τότε τό
Ἱερό Βῆμα, σάν ἓνα ὑπερκόσμιο ὄν,
πέρα καί πάνω ἀπό μᾶς, σάν ἓνας
ἐπίγειος ἄγγελος πού εἶχε ἔλθει κοντά
μας, ἀποσταλμένος ἀπό τόν Θεό, γιά
νά μᾶς ὀδηγήσει στό σωστό Του δρόμο!
Καί θυμᾶμαι, ἀκόμα, σάν νά εἶναι
αὐτή ἡ ὥρα – καί παρακαλῶ νά
μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἀναφορά αὐτή στήν
δική μου οἰκογένεια – ὅταν οἱ μακαρι-
στοί γονεῖς μου μέ τήν προτροπή του
καί μέ τίς οικονομίες τους, ἀφιέρω-
σαν στήν ἐνορία τους, τό ἔτος 1939,
τόν Σταυρό τοῦ μαρτυρίου καί τόν

Ἐσταυρωμένο, πού βρίσκονται καί
σήμερα στό βάθος τῆς κόγχης τοῦ Ἱε-
ροῦ Βήματος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὁ
ἀείμνηστος π. Ἰάκωβος, ἦταν ἀληθινά
εὐτυχισμένος, λές καί εἶχαν κάνει στόν
ἴδιο, προσωπικά, ἓνα πολύτιμο δῶρο.
«Τώρα θά μπορῶ νά προσεύχομαι σω-
στά, ὅταν λειτουργῶ, καί θά μπορῶ
νά συγκεντρῶνῶ ὁλόκληρη τή σκέψη
μου στά μυστήρια πού θά τελῶ, ἀτε-
νίζοντας τό ματωμένο καί πονεμένο
πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μου», ἦταν τά
λόγια πού, μαζί μέ τίς εὐχαριστίες
του, ἀπνύθυνε στήν ἀείμνηστη μπέ-
ρα μου!

* * *

Τί ἄλλο νά θυμηθῶ καί τί νά περι-
γράψω! Εἶναι τόσα πολλά στή σκέψη
μου καί στήν καρδιά μου, καί ὅλα θέ-
λουν νά ξεφύγουν ἀπό μέσα μου καί
νά βγοῦνε στό φῶς. Θά περιορισθῶ,
ὅμως, μόνο σέ ἓνα, τό κυρίαρχο: Στήν
ἀπόφασή του νά ἀνακαινίσει ἀπό τά
βάθρα, νά ξανακτίσει στήν οὐσία,
τό ναό τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς!

Ὅλοι οἱ παλιοί Παριανοί, θυμόμα-
στε πῶς ἦταν τότε, ὁ ναός τῆς ἐνορίας
μας. Ἐνα κτίσμα μέ περιορισμένο
χῶρο, χωρίς κανέναν ἀπολύτως ρυθ-
μό, πού τό ἐξωτερικό του, ὅτιδήποτε
ἄλλο θύμιζε ἐκτός ἀπό ναό, ἐνῶ
στό ἐσωτερικό του, πίσω ἀπό τό Ἱερό
Βῆμα, ὑπῆρχαν δύο δωμάτια, τό «κελ-
λαρικό», ὅπως τό ἔλεγαν τότε, πού τό
χρησιμοποιοῦσαν σάν ἀποθήκη τοῦ
ναοῦ.

Σέ μία εποχή πού δύσκολα, οί άνθρωποι, έξασφάλιζαν τόν ἐπιούσιο, σέ μία εποχή πού τά τεφτέρια τῶν μπακάλικων καί οί μαυροσίνακες τῶν καφενείων γέμιζαν ἀπό τίς ὀφειλές τῶν συμπολιτῶν μας, συνέλαβε τήν ἰδέα καί πῆρε τήν μεγάλη, τήν «ἡρωϊκή» ἀπόφαση, νά κατεδαφίσει αὐτό τό περίεργο κτίσμα πού στέγαζε τήν ἐνορία μας καί στή θέση του νά ἀνεγείρει ἕνα νέον εὐρύχωρο ναό, μέ ἐκκλησιαστικό ρυθμό, πού νά ἀγκαλιάζει ὅλους τους ἐνορίτες του!

Καί ἄρχισε, τότε, τόν μεγάλο ἀγώνα. Συνέστησε σύλλογο γιά τήν ἀνακαίνιση τοῦ ναοῦ, καί τόν θυμᾶμαι, ὅπως θά τόν θυμοῦνται, ἀσφαλῶς, ὅλοι οί παλιοί συμπολίτες μου, νά γυρίζει ἀπό σπίτι σέ σπίτι, ἀπό καφενεῖο σέ καφενεῖο, ἀπό βάρκα σέ βάρκα, μέ τό μπλόκ τῶν ἀποδείξεων στό χέρι, γιά νά εἰσπράξει τίς δύο δραχμές πού ἦταν ἡ μνηαία εἰσφορά τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου, γιά νά μπορέσει νά πραγματοποιήσει τό τρελλό, ὅπως φάνταζε τότε, ὄνειρό του ! Καί ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή πού κατεδαφίστηκε ὁ παλιός ναός καί εἶδε νά ἀπλώνεται στή θέση του ἕνα ἄδειο οἰκόπεδο, συνειδητοποίησε ἀπόλυτα τό μέγεθος τῆς τόλμης του καί τίς πιθανές συνέπειες αὐτῆς τῆς παράτολμης ἀπόφασής του! Γύριζε τότε σάν τρελλός ἀπό

Ὁ ἐνοριακός ναός τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

φίλο σέ φίλο, ἀπό ἐνορίτη σέ ἐνορίτη, γιά νά μοιραστεῖ μαζί τους τήν ἀγωνία του, γιά νά μὴν σαλέψει - ὅπως ἔλεγε - ὁ νοῦς του! Καί ὅταν, κάποτε, ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καί μέ τίς ὑπεράνθρωπες προσπάθειές του καί τίς θερμές προσευχές του, ἀξιώθηκε νά δεῖ ὑψωμένο τόν νέο ναό πού σήμερα κοσμεῖ τήν ἐνορία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καί τόν ὅποιο, ὅπως εἶναι γνωστό, τελειοποίησε καί ἀγιόγραψε ἀργότερα, ὁ διάδοχός του, μακαριστός ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος Θεολογίτης, θυμᾶμαι τόν π. Ἰάκωβο, γαλήνιο καί εὐτυχισμένο, νά καμαρώνει γιά τό ἐπίτευγμά του καί νά ψιθυρίζει τό: «Νῦν ἀπολύεις τόν δούλον Σου Δέσποτα».

Ὁ Μεγάλος, ὅμως, Θεός εἶχε διαφορετικά σχέδια γι' αὐτόν τόν ταπεινό λειτουργό Του. Τό ἔτος 1956, ὁ π. Ἰάκωβος, ἀφοῦ ὀλοκλήρωσε τό ἔργο του στό νησί μας, ἀναγκάστηκε νά φύγει ἀπ' αὐτό γιά τίς οἰκογενειακές του ἀνάγκες καί νά ἀφήσει τήν «Ζωοδόχο» του, χωρίς ὅμως νά τήν βγάλει οὔτε μία στιγμή ἀπ' τήν καρδιά του. Στήν Ἀθήνα πού πῆγε γιά νά σπουδάσει τά πέντε παιδιά του, τοποθετήθηκε στήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀμπελοκίπων. Καί κεῖ ἔκλεψε τίς καρδιές τῶν νέων ἐνοριτῶν του καί κεῖ ἔδειξε τά μεγάλα χαρίσματά του, καί κεῖ ἀγάπησε τό ποίμνιό του καί ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτό !

Τό ἔτος 1992 συνταξιοδοτήθηκε καί δύο χρόνια ἀργότερα, στίς 8 Ἀπριλίου τοῦ 1994, ὕστερα ἀπό ἕνα καρποφόρο καί ζηλευτό πνευματικό καί κοινωνικό ἔργο, εὐτυχισμένος, δικαιωμένος, καί σάν λειτουργός τοῦ Ὑψίστου καί σάν ἐκλεκτός οἰκογενειάρχης, ἀναχώρησε σέ ἡλικία 84 ἐτῶν, γιά τήν αἰώνια ζωή, ὅπου σήμερα, ὅπως πιστεύουμε, ἱερουργεῖ στό οὐράνιο θυσιαστήριο, κοντά στόν Δημιουργό του

Ὅλοι ἐμεῖς οἱ παλιοί Παριανοί πού εἶχαμε ζήσει τόν π. Ἰάκωβο καί εἶχαμε γνωρίσει τούς θησαυρούς τῆς καρδιάς του, νοιώσαμε μέ τήν ἐκδημία του, πιο φτωχοί, γιατί ποτέ δέν θά

ξεχάσουμε τά αἰσθήματα μέ τά ὁποῖα ἀγκάλιαζε, ὄχι μόνον ἐμαῶς τούς ἐνοριτίτες του, ἀλλά καί ὅλους τούς κατοίκους τῆς μικρῆς μας πόλης, χωρίς καμιά ἀπολύτως ἐξαιρέση.

Ὁ Δῆμος τῆς Πάρου, μόλις ἔφτασε στό νησί μας ἡ θλιβερή εἴδηση γιά τήν ἀποχώρηση τοῦ π. Ἰακώβου, ἀπό τοῦτον τόν κόσμον, σέ ἔκτακτη συνεδρίαση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, μέ πρόταση αὐτοῦ πού ἔγραψε τό κείμενο αὐτό, πού ἦταν τότε Πρόεδρος του, τίμησε τόν ἀείμνηστο ἱερέα καί δημοσίευσε Ψήφισμα, στό ὁποῖο, μεταξύ τῶν ἄλλων, τονίζονταν ιδιαίτερα «οἱ μεγάλες ἀρετές τοῦ σεμνοῦ αὐτοῦ ἱερωμένου, τοῦ γλυκύτατου ποιμένα, πού προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στήν πόλιν μας, ὡς ἐφημέριος τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τόν ὁποῖο ἀνακαίνισε ἐκ βάθρων, τήν δύσκολη μεταπολεμική ἐποχή»!

Αὐτές, λοιπόν, εἶναι οἱ λίγες ἀπό τίς πολλές ἀναμνήσεις πού διατηρῶ, σάν κειμήλιο ἀκριβό, βαθεῖα στήν καρδιά μου !

Ἡ μνήμη τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ ἱερέα, τοῦ πρώτου πνευματικοῦ πατέρα καί δασκάλου μου, ἄς εἶναι αἰώνια!

ΠΑΝΑΓ. Ι. ΠΑΤΕΛΛΗΣ
Ἰούνιος 2017.

Όσιακές μορφές της Πάρου Ο Γέροντας Δαμιανός ο Λογγοβαρδίτης

ήνυα τό 16ο έτος τής ήλικίας μου, όταν γνώρισα τόν γέροντα Δαμιανό στήν Ι. Μ. Λογγοβάρδας, πού στό τέλος τής ζωής του, χρημάτισε καί

ήγούμενός της.

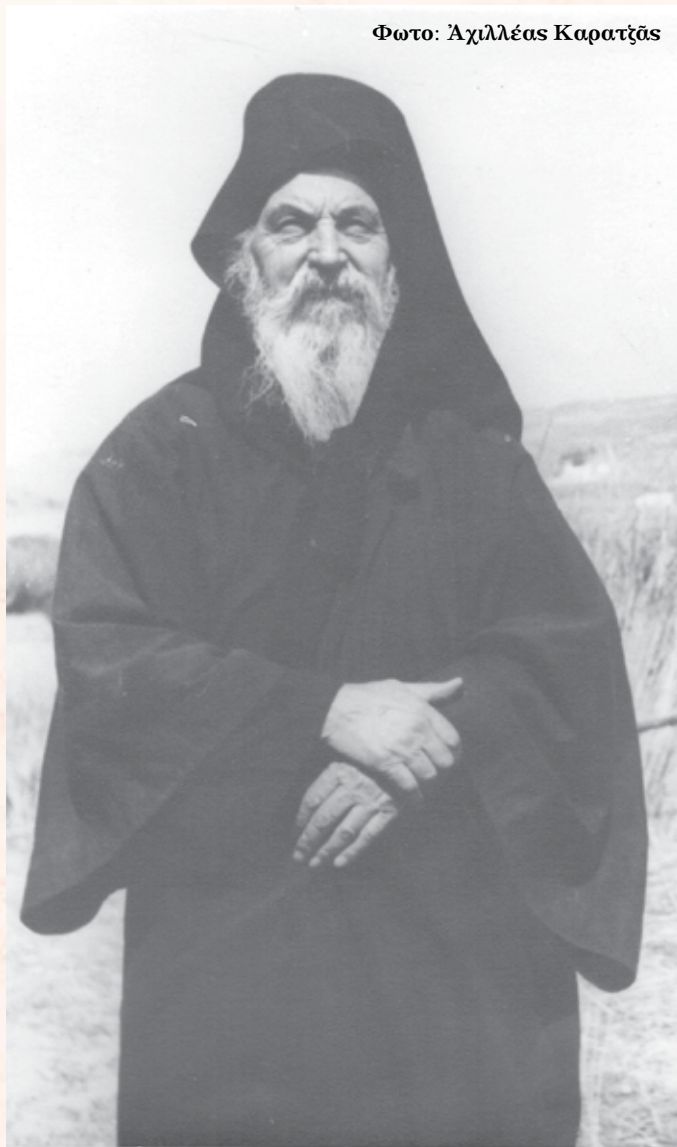
Έπισκεπτόμουν συχνά τή Μονή γιά έξομολόγηση καί σέ ήλικία 19 έτών παρέμεινα στό μοναστήρι γιά 10 μέρες, άκολουθώντας τό τυπικό του.

Ήταν άκόμη σέ άκμή ή Μονή μέ άρκετούς μοναχούς καί μέ μεγάλη πνευματική άκτινοβολία στόν όρθόδοξο κόσμο. Οί παρεμβάσεις του ήγουμένου της, αὐτής τής μεγάλης όσιακής μορφής, του μακαριστου Φιλόθεου Ζερβάκου, άποτελοῦσαν άντικείμενο θεολογικῶν καί έκκλησιαστικῶν συζητήσεων καί άπέτρεπαν παρεκκλίσεις άπό τήν όρθόδοξη πορεία του έκκλησιαστικού σκάφους.

Άλλά καί στά καθημερινά ή Μονή έσφυζε άπό ζωή.

Στήν θύμψή μου φέρνω τό καλλιτεχνικό βιβλιοδετείο, του όποίου τήν ευθύνη είχε ό μοναχός Λεόντιος καί τό έργαστήριο άγιογραφίας μέ τόν εξαίρετο άγιογράφο Φιλάρετο.

Φωτο: Άχιλλέας Καρατζής

Μέ τόν γέροντα Δαμιανό, συχνά καθόμασταν στά πεζούλια του αϊθριου τής Μονής, συζητώντας γιά τό πόσο σπουδαίο γιά τήν ψυχή μας είναι ή άφοσίωση στό Θεό καί τίς έντολές του, όπως ή άγάπη στόν συνάνθρωπο καί ή

βοήθεια στὸν ἔχοντα ἀνάγκη, ἐντολές πού καθημερινά τίς ἔκανε πράξη.

Ἦταν ἀπλὸς, προσπνής, πάντοτε καλοδιάθετος καὶ εὐχάριστος στὸν συνομιλητή του, ἀποφεύγοντας περισπούδαστες θεολογικὲς ἀναλύσεις.

Ὅταν διορίστηκα δάσκαλος στὶς Καμάρες τὸ 1966, ὁ Γέροντας ἦταν ἐφημέριος στὴν ἐνορία τῶν Καμαρῶν. Ἔτσι βρεθήκαμε πάλι μαζί ἔπειτα ἀπὸ χρόνια.

Ἡ παρουσία μου πάλι στή Μονή ἦταν συχνή γιὰ ἓναν ἐπιπλέον λόγο. Ἔπρεπε νά ὀλοκληρωθεῖ ἡ αἴθουσα πού στέγαζε τὸ μαγειρεῖο καὶ τὸ χῶρο σίτισης τῶν μαθητῶν, διότι τὴν περίοδο ἐκείνη λειτουργοῦσαν μαθητικά συσσίτια. Τὸ σχολεῖο εἶχε κτισθεῖ σέ παραχωρηθεῖσα ἔκταση τῆς Μονῆς καὶ ἐκτός ἀπὸ τὴν ἔγκριση πού ἔπρεπε νά ἔχω ἀπὸ τὸν Ἡγούμενό της, γιὰ τίς ὅποιες ἐργασίες, εἶχα ζητήσει καὶ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση, ἡ ὁποία μοῦ δόθηκε, καθὼς καὶ τὴν προτροπή της πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, λόγω τοῦ κύρους της, γιὰ νά προσφέρουν ἐθελοντικὴ ἐργασία.

Τὸ γέροντα Δαμιανὸ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν σέβονταν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς. Ἐξέπεμπε ἀγιότητα καὶ ἔνιωθες τὴν χριστιανικὴ του ἀγάπη νά σέ ἀγκαλιάζει, νά σέ ἠρεμεῖ καὶ νά σέ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τίς ἔγνοιες τῆς καθημερινότητας.

Τίς Κυριακές ,ἄλλοτε στὸ ναὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἄλλοτε στὸ καθολικὸ τῆς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν, πήγαινα τὰ παιδιά γιὰ ἐκκλησιασμό καὶ στὶς μεγάλες γιορτές, μέ δική του προ-

τροπή, ἔλεγα λίγα λόγια στὸ ἐκκλησιασμα, κάτι πού χαροποιοῦσε ιδιαίτερα τὸ Γέροντα.

Στὴ γιορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μίλησα στὸ ἐκκλησιασμα γιὰ τὸ θρησκευτικὸ καὶ ἐθνικὸ περιεχόμενο τῆς μεγάλης αὐτῆς μέρας γιὰ μᾶς τοῦ Ἑλλήνες.

Δέν εἶμαι καθόλου βέβαιος, ἐάν τὰ εἶπα καλά, τουλάχιστο στὸ σκέλος πού ἀφοροῦσε τὸ θεολογικὸ μέρος τῆς μεγάλης Γιορτῆς. Αὐτὸ πού διαπίστωσα ὅμως, μετὰ τῆς θείας Λειτουργίας ἦταν ἡ συγκίνηση καὶ ἡ εὐχαρίστηση πού αἰσθάνθηκε ὁ Γέροντας.

Δέν θὰ ξεχάσω τὸ ἀρνὶ πού μοῦ ἔστειλε τῆ Μ. Πέμπτη, γιὰ τὸ Πάσχα τῆς χρονιᾶς ἐκείνης, ὡς ἐπιβράβευση γιὰ τὴν ὁμιλία.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ ἐπόμενου χρόνου ἀναχώρησα γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ ἐπέστρεψα γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση στὸ νησί ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν πλέον ὁ ἀγαπημένος μου Γέροντας εἶχε μετοικήσει στὴν ποθεινὴ πατρίδα.

Ἔκτοτε, κατὰ διαστήματα ἐπισκέπτομαι τὴ Μονή καὶ σέ κάθε μου ἐπίσκεψη ἀνασύρω ἀπὸ τὴ μνήμη μου τὴν ὀσιακὴ μορφή του. Καὶ τὴν ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ καθολικοῦ, νιώθω τὴν ἀόρατη παρουσία τῆς πλειάδας τῶν μοναχῶν, πού εἶχα τὴν τύχη νά γνωρίσω, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὴν τοῦ γέροντα Δαμιανοῦ.

Ἡ εὐχή τοῦ καλοκάγαθου Γέροντα, ἅς μᾶς συνοδεύει.

Κώστας Ἀργουζῆς

Αύγουστίνειο Πνευματικό Κέντρο

Ίδιαίτερη εὐλογία γιά τήν μικρή ἐνορία τῶν Λευκῶν, ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι ἀπό τό ἔτος 1973, διαθέτει δικό της Πνευματικό Κέντρο, πού εἶναι καρπός τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τήν ἰδιαίτερη Πατρίδα του, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης π.Αύγουστίνου Καντιώτου. Πολύ ζεστός καί κατάλληλος χώρος γιά πνευματική διακονία τῶν κατοίκων τῶν Λευκῶν καί ἄλλων Παριανῶν.

Κάθε Τετάρτη γίνονται ὁμιλίες πνευματικῆς οἰκοδομῆς ἐναλλάξ ἀπό τόν ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ π.Γεώργιο Τριαντάφυλλο καί τόν μοναχό τῆς Μονῆς Λογγοβάρδας π. Λεόντιο Δρίζη, θεολόγο.

Κάθε Κυριακή μαζεύονται τά παιδιά, οἱ νεοσσοί τῆς Ἐκκλησίας γιά παίξουν, νά τραγουδήσουν καί νά ἀκούσουν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Τά μεγαλύτερα παιδιά τά εἶχε ἀναλάβει ὁ π.Λεόντιος, καί τά μικρότερα, ἡ νηπιαγωγός Εὐαγγελία Καστανιά -Μυλωνᾶ.

Ἡ παρουσία τῶν παιδιῶν στήν Κατήχηση στά δύσκολα χρόνια μας, ἀποτελεῖ ἕνα πολύ εὐχάριστο, ἐλπιδοφόρο καί ἐνθαρρυντικό γεγονός. Δέν εἶναι εὐκόλο νά κρατήσουν κάποια πράγματα στήν ἐποχή μας, ὅμως ὁ σπόρος πέφτει στίς παιδικές τους ψυχές καί κάποια στιγμή τῆς μελλοντικῆς τους ζωῆς, ὕστερα ἀπό πολλά σκαμπανεβάσματα μπορεῖ νά τά βοηθήσει νά σταθοῦν ὀρθια καί νά μή χαθοῦν τελείως. Ἐμεῖς, ἔχουμε χρέος νά κάνουμε αὐτό πού περνάει ἀπό τό χέρι μας, καί τά ὑπόλοιπα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπαισιοδοξία δέν ἀρμόζει

στούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀλλά καί οἱ μεγάλοι ὠφελοῦνται καί ἔχουν ἕνα τρόπο νά περνοῦν εὐχάριστα καί νά ἐνισχύεται ἡ Πίστη τους. Νά παίρνουν μία ὠθηση ὥστε νά κάνει ὁ καθένας τους τήν δική του προσπάθεια. Τά ὑπόλοιπα, τά ἀφήνουμε στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί στήν ἀκατάπαυστη μέριμνά Του γιά τήν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, γιά τίς ὁποῖες ἔχυσε πάνω στό Σταυρό τό Πανάγιο Αἷμά Του.

Στίς συνάξεις γιά τούς μεγάλους, ἔχουμε τήν ἰδιαίτερη χαρά νά παρευρίσκονται πιστοί καί ἀπό ἄλλα μέρη τοῦ νησιοῦ μας. Ἐτσι, ἡ προσφορά τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, δέν περιορίζεται μόνο στίς Λεῦκες. Ἐχουν τήν εὐκαιρία, ὅπως μέ μεγάλη εὐγνωμοσύνη μᾶς λένε πολλές φορές, νά ξεδιψοῦν καί ἄλλες ψυχές.

Τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως τελοῦσε τακτικά ὁ καθηγούμενος τῆς Μονῆς Λογγοβάρδας, ἀρχιμ.π. Χρυσόστομος Πῆχος. Ἡ προσέλευση τῶν Λευκιανῶν στό μυστήριο τῆς μετανοίας, εἶναι πάντοτε μεγάλη.

Μακάρι μέ τήν εὐχή τοῦ κτήτορος π. Αὐγουστίνου καί τίς εὐλογίες τοῦ Ποιμενάρχου μας, νά συνεχίζεται ἡ σημαντική γιά τίς Λεῦκες πνευματική διακονία στό Πνευματικό αὐτό καθίδρυμα πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Νεανικές Συντροφίες

Τό απόγευμα τῆς Κυριακῆς 25 Ἰουνίου 2017, πραγματοποιήθηκε στόν αὐλειο χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς, ἑορταστική ἐκδήλωση ἀπό τά Κατηχητικά Σχολεῖα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, μέ τήν εὐκαιρία τῆς λήξεως τοῦ Κατηχητικοῦ ἔτους 2016-2017.

Ἦταν μία πολλή ὁμορφη γιορτή τήν ὁποία προετοίμασαν τά παιδιά τοῦ Κατώτερου καί τοῦ Ἀνώτερου Κατηχητικοῦ Σχολείου, ἡ ὁποία περιελάμβανε ἕνα πολύ ὠραῖο θεατρικό δρῶμενο καθώς καί πολλά τραγούδια ἀπό τή χορωδία τῶν Νεανικῶν Συντροφιῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

Στήν ἐκδήλωση συμμετεῖχε καί ὁμάδα παιδιῶν ἀπό τόν Ὄργανισμό Εἰδικῆς Μέριμνας καί Προστασίας Μητέρας καί Παιδιοῦ «ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ», πού φιλοξενήθηκαν ἐκεῖνες τίς ἡμέρες στήν Πάρο. Μάλιστα πῆραν μέρος καί στή γιορτή λή-

ξης, μέ τή χορωδία τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Κόσμου.

Στήν ἐκδήλωση παραβρέθηκαν καί ἀπνύθυναν σύντομο χαιρετισμό ὁ Δήμαρχος Πάρου, ὁ Δήμαρχος Ἀντιπάρου καί ὁ Ἐπαρχος Πάρου – Ἀντιπάρου. Παρόντες ἐπίσης ἦταν καί πολλοί γονεῖς καί συγγενεῖς τῶν παιδιῶν καθώς καί πλῆθος κόσμου.

Στό τέλος τῆς γιορτῆς, ὁ Σεβασμιώτατος μητροπολίτης μας κ. Καλλίνικος ἔκλεισε τήν ἐκδήλωση ἀπευθύνοντας εὐχές πρός τά παιδιά καί τοὺς παρισταμένους καί συνεχάρη τοὺς ὑπευθύνους τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καί τά παιδιά γιά τήν ὠραία ἐκδήλωση.

Πρωτοψάλτης Έμμανουήλ Χανιώτης

Υπέβαλε τήν παραίτησή του λόγω ηλικίας ὁ πρωτοψάλτης Έμμανουήλ Χανιώτης.

Έπί 50 καί πλέον συναπτά ἔτη υπηρέτησε ὁ πρωτοψάλτης Έμμανουήλ Χανιώτης τό δεξιό ἀναλόγιο τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς μέ τάξη, ἀκρίβεια, γνώση καί φόβο Θεοῦ.

Θεματοφύλακας τῆς ἀσματικῆς παράδοσης, συνδύαζε καλλιφωνία μέ βαθειά γνώση τῆς ψαλτικῆς, ἀλλά καί πολύχρονη διακονία καί παιδιόθεν μαθητεία στό ἱεροψαλτικό ἀναλόγιο.

Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἔχει ἐγγράψει ἀνεξίτηλα στή μνήμη του τήν ἐξαιρετική ἀπόδοση τῶν βυζαντινῶν ὕμνων ἀλλά καί τήν κατανυκτική ἀτμόσφαιρα πού δημιουργοῦσε ὁ χαρισματικός

πρωτοψάλτης κατά τήν τέλεση τῆς Θείας λατρείας, «μίτε βοαῖς ἀτάκτοις κεχρῆσθαι καί τήν φύσιν πρὸς κραυγήν ἐκβιάζεσθαι, μίτε τί ἐπιλέγειν τῶν μῆ ἐκκλησία ἀρμοδίων τε καί οἰκείων».

Ὡς ἄριστος γνώστης τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς δίδαξε τήν τέχνη τῆς ψαλτικῆς σέ πλειάδα μαθητῶν του, πού ἀναδείχθηκαν πρωτοψάλτες σέ Ἱ. Ναοὺς ἐντός ἀλλά καί ἐκτός Πάρου.

Εὐχαριστοῦμε τόν Έμμανουήλ Χανιώτη γιά τήν πολύχρονη προσφορά του στό Ἱερό Προσκύνημα Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς εὐχόμενοι νά τοῦ χαρίζει ὁ Κύριος μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας μας σωματική ὑγεία καί διαύγεια πνεύματος ἄχρι τέλους.

Ἡ σύνταξη τοῦ περιοδικοῦ

Ψήφισμα Διοικούσης Έπιτροπῆς Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἐκατονταφυλιανῆς (29 Μαρτίου 2017)

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος Παναγίας Ἐκατονταφυλιανῆς Πάρου, συνῆλθε στά γραφεῖα τῆς κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου τῆς, Μητροπολίτου Παροναξίας κ.κ. Καλλινίκου σήμερα 29 Μαρτίου 2017, ἡμέρα Τετάρτη καί ὥρα 11.00 π.μ. ὕστερα ἀπό τήν εἰς Κύριον ἐκδημίαν, τοῦ Λεονάρδου Νικολάου Ἰορδάνη Ἐπιτίμου μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἐκατονταφυλιανῆς.

Στήν εἰσήγησή του ὁ Σεβασμιώτατος Πρόεδρος, ἀφοῦ ἀναφέρθηκε στήν προσωπικότητα τοῦ μεταστάντος, ἐξῆρε ἀφ' ἑνός μὲν τήν εὐσέβεια, τό ἦθος καί τήν εὐγένεια τοῦ ἐκλιπόντος καί ἀφ' ἑτέρου, τίς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες πού προσέφερε στό Ἱερό Προσκύνημα ἀπό τῆς συστάσεώς του τόσο κατά τήν ἐπί σειρά ἐτῶν ὑπηρεσία του, ὡς τακτικό μέλος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς του, ὅσο καί ὡς ἀκούρατος ἐθελοντής μέχρι τά τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του.

Στήν συνέχεια, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή ἀποφάσισε ὁμόφωνα τά κάτωθι:

1) Νά ἐκφραστοῦν τά συλλυπητήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου καί

τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς στήν οἰκογένεια τοῦ μεταστάντος

2) Νά ἀναρτηθοῦν μεσίστιες οἱ σημαῖες τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί νά κτυπήσουν πένθιμα οἱ καμπάνες του, κατά τήν ἡμέρα τῆς κηδείας του.

3) Νά παραστει ἀντιπροσωπεῖα τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς στήν ἐξόδιο ἀκολουθία.

4) Νά ἀναρτηθεῖ ἡ φωτογραφία τοῦ μεταστάντος στά γραφεῖα τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

5) Νά διατεθεῖ τό ποσόν τῶν δύο χιλιάδων (2.000) Εὐρώ ἀντί στεφάνου, στήν Στέγη Ἀγάπης «Ἡ Ὁσία Θεοκτίστη».

6) Νά ἀναγνωσθεῖ τό παρόν ψήφισμα ἀπό τήν Γραμματέα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, κατά τήν ἐξόδιο τελετή.

7) Νά δημοσιευθεῖ τό παρόν ψήφισμα στό περιοδικό τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί στόν τοπικό καί κυκλαδικό Τύπο.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

†Ο ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Πρωτοπρ. Δημήτριος Κυδωνιεύς

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Διαλεκτή Ἀργουζή

ΤΑ ΜΕΛΗ

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Χανιώτης

Γεώργιος Καποῦτσος

Νικόλαος Ἰορδάνης

Λουῖζος – Παντελεῖμων Κοντός

Ψήφισμα Διοικούσης Έπιτροπής Ίεροϋ Προσκυνήματος Παναγίας Έκατονταπυλιανής (14 Ίουλίου 2017)

Η Διοικούσα Έπιτροπή του Ί.Προσκυνήματος Παναγίας Έκατονταπυλιανής Πάρου, σήμερα 14 Ίουλίου 2017, ημέρα Παρασκευή και ώρα 11.00 π.μ. συνήλθε στά γραφεία της κατόπιν προσκλήσεως του

Αντιπροέδρου αυτής πρωτοπρ. Δημητρίου Κυδωνιέως, αναπληροϋντος τόν Σεβασμιώτατο Πρόεδρο αυτής Μητροπολίτη Παροναξίας κ.κ. Καλλίνικο (ό όποϊος λόγω της σημερινής έορτής του Όσίου Νικοδήμου του Άγορείτου βρίσκεται στην νήσο Νάξο, όπου τελείται λαμπρά πανήγυρη στή μνήμη του Όσίου), ύστερα από την εις Κύριον εκδημίαν, του Θεοδώρου Ίωάννου Μπιζιά, Έπιτίμου μέλους της Διοικούσης Έπιτροπής του Ίεροϋ Προσκυνήματος Παναγίας Έκατονταπυλιανής.

Στήν εισήγησή του ό Αντιπρόεδρος της Διοικούσης Έπιτροπής, μίλησε γιά τό πολύπλευρο έργο του μεταστάντος ό όποϊος πρόσφερε πολλές και σημαντικές ύπηρεσίες στην τοπική μας κοινωνία αφού διετέλεσε Πρόεδρος της τότε κοινότητας Πάρου, επίσης υπήρξε μέλος της Διοικούσης Έπιτροπής του Ίεροϋ Προσκυνήματος από της συστάσεως αυτού και επί τρεις τριετίες συνολικά όπου μαζί με άλλους πολύτιμους συνεργάτες σύστησαν τό Πανελληνίου φήμης Ίερό Προσκύνημα της Παναγίας μας και τέλος υπήρξε ό άνθρωπος πού έδωσε όλες τίς δυνάμεις του γιά νά οικοδομηθεί τό Έκκλησιαστικό Γηροκομείο της Πάρου «Παναγία ή Έκατονταπυλιανή» μέ την αδιάκοπη και συνεχή

παρουσία του από της θεμελιώσεως αυτού μέχρι της αποπερατώσεώς του.

Στήν συνέχεια, ή Διοικούσα Έπιτροπή αποφάσισε όμόφωνα τά κάτωθι:

1) Νά έκφραστοϋν τά συλλυπητήρια του Σεβασμιωτάτου Προέδρου και τών μελών της Έπιτροπής στην οικογένεια του μεταστάντος

2) Νά αναρτηθοϋν μεσίστιες οί σημαίες του Ίεροϋ Προσκυνήματος και νά κτυπήσουν πένθιμα οί καμπάνες του, κατά την ημέρα της κηδείας του.

3) Νά παραστεί αντιπροσωπεία της Διοικούσης Έπιτροπής εις την έξόδιον ακολουθίαν.

4) Νά αναρτηθεί ή φωτογραφία του μεταστάντος στά γραφεία της Διοικούσης Έπιτροπής του Ίεροϋ Προσκυνήματος.

5) Νά διατεθεί τό ποσόν τών δύο χιλιάδων (2.000) Εϋρώ αντί στεφάνου, στην Στέγη Αγάπης .

6) Νά αναγνωσθεί τό παρόν ψήφισμα από την Γραμματέα της Διοικούσης Έπιτροπής του Ίεροϋ Προσκυνήματος, κατά την έξόδιον τελετήν και

7) Νά δημοσιευθεί τό παρόν ψήφισμα στό περιοδικό του Ίεροϋ Προσκυνήματος και στόν τοπικό και κυκλαδικό Τύπο.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Πρωτοπρ. Δημήτριος Κυδωνιεύς

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Διαλεκτή Άργουζή

ΤΑ ΜΕΛΗ

Άρχιμ. Ίωάννης Χανιώτης

Γεώργιος Καπούτσος

Νικόλαος Ίορδάνης

Λουΐζος - Παντελεήμων Κοντός

Περί θλίψεως

Μοναχοῦ Μωϋσέως Ἀγιορείτου

Ἐπικρατεῖ μία συννεφιά στόν τόπο μας. Πρόσωπα σκυθρωπά, ἀγέλαστα, θλιμμένα. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν πέρασε θλίψη. Διάφορες εἶναι οἱ πηγές τῆς θλίψεως. Κουράζουν τό σῶμα καί τήν ψυχή.

Οἱ θλίψεις μποροῦν νά ἀρρωστήσουν τόν ἄνθρωπο, ἀλλά μποροῦν καί νά τόν ὠριμάσουν καί νά τόν καλλιεργήσουν. Νά τόν κάνουν νά δεῖ τόν συνάνθρωπό του μέ μεγαλύτερη ἐπιείκεια, κατανόηση καί συμπάθεια.

Ἡ ὑπομονή καί ἡ ἐλπίδα στίς θλίψεις ἀνακουφίζουν. Μπορεῖ οἱ θλίψεις νά ὀδηγήσουν σέ καλό, σέ μετάνοια. Δέν εἶναι κανεῖς πού νά μήν πέρασε θλίψεις, πόνους, πειρασμούς καί δοκιμασίες. Σάν σαράκι ἡ θλίψη κατατρώει τόν ἔσω ἄνθρωπο. Ὁ σκοπός τῶν θλίψεων στή ζωή μας δέν εἶναι ὅτι ὁ Θεός ἀρέσκεται νά τιμωρεῖ καί νά βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους σάν ἓνας σαδιστής πατέρας, ἀλλά ἡ διόρθωσή μας, ἡ βελτίωσή μας, ἡ κατεύθυνσή μας στά ἄνω. Οἱ θλίψεις μποροῦν νά γίνουν ἓνας δρόμος πρὸς συνάντησή μας μέ τόν ζῶντα Θεό.

Οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν τό σκοτάδι καί ὄχι τό φῶς, καί γι' αὐτό θλίβονται. Μερικές φορές οἱ θλίψεις διώχνουν τήν ὀκνηρία, τή νωχέλεια καί τήν ἀδιαφορία. Μποροῦν νά συγκεντρώσουν τόν ἄνθρωπο στόν ἑαυτό του, νά γίνει ἀφορμή περισυλλογῆς, ἐνδοσκαφῆς, αὐτοανάκρισης, αὐτογνωσίας καί αὐτομεμψίας. Οἱ πολλές καί διάφορες ἀνέσεις μποροῦν νά κάνουν τόν ἄνθρωπο πιό ράθυμο, χλιαρό καί χαλαρό. Μπορεῖ νά νομίζει ὅτι εἶναι εὐτυχησμένος, μέσα του ὅμως νά ἔχει μία ἀνεκπλήρωτη χαρά. Ἡ γενναία ἀντιμετώπιση τῶν θλίψεων τῆς ζωῆς θά δώσει τή νίκη τῆς ἀνδρείας. Μπο-

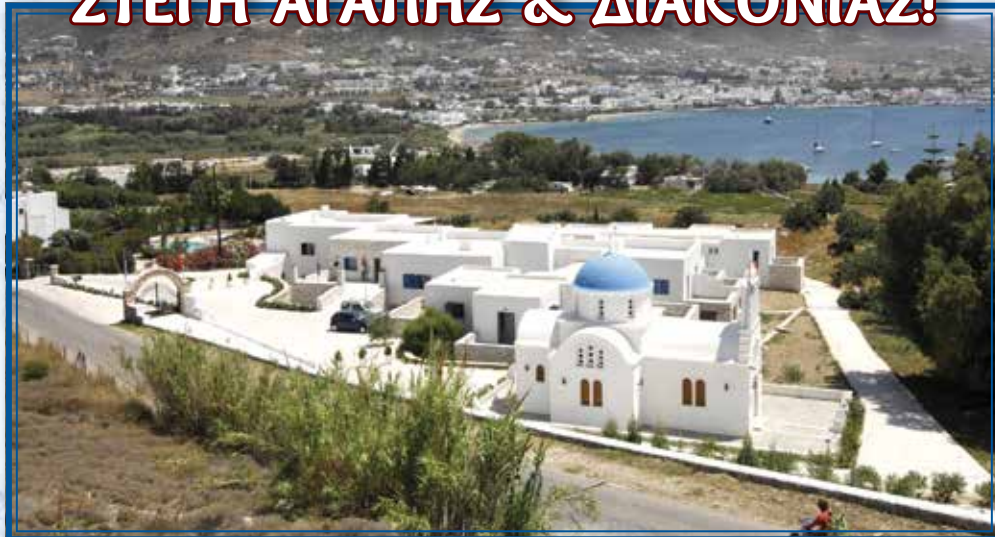
ρεῖ οἱ θλίψεις νά μᾶς φέρουν πιό κοντά στό Θεό. Ὁ Θεός ἀγαπᾷ νά δοκιμάζει παιδαγωγικά γιά νά βοηθήσει, νά φωτίσει, νά ἀνορθώσει. Οἱ θλιμμένοι μποροῦν νά γίνουν πιό συμπάσχοντες καί φιλάδελφοι.

Μή στή στενοχώρια προσθέτουμε στενοχώρια καί στή θλίψη ἄλλη θλίψη. Κατά τόν Μέγα Βασίλειο κακό δέν εἶναι ἡ ἀσθένεια, ἡ ἀπόρριψη, ἡ οικονομική ζημιά, ἡ φτώχεια καί ἡ στέρση παρά μόνο ἡ ἁμαρτία. Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἀφαιρεῖ τόν πλοῦτο ἀπό αὐτοῦς πού τόν μεταχειρίζονται λαθεμένα, ἐσφαλμένα, πλεονεκτικά καί ἀπάνθρωπα. Ἐπιτρέπει τίς ἀσθένειες στό σῶμα γιά νά τό ταπεινώσει, νά δώσει ὑγεία στήν ψυχή, νά μήν ἀφηνιάσει στήν ἁμαρτία. Παίρνει, παρά τή θλίψη μας, ἐκείνους πού κρίνει πὼς εἶναι ἡ καλύτερή τους ὥρα. Μήν τά βάζουμε μέ τόν Θεό. Ξέρει καλά τί κάνει. Δέν γνωρίζουμε τό σωτήριο σχέδιο καί τόν λυτρωτικό Θεό. Ἀρκετές φορές τό φάρμακο εἶναι πικρό, δέν θέλουμε νά τό πάρουμε, ὅμως δίνει θεραπεία.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ κύρια καί ἡ μεγάλη πηγή τῶν θλίψεων. Ἡ ἁμαρτία τυραννᾷ, παρασύρει, δεσμεύει, φυλακίζει, ἐξαθλιώνει. Ὁ Θεός δέν θά κρίνει ὅσους ἁμάρτησαν, ἀλλά ὅσους δέν μετανόησαν. Ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ προσευχή, ἡ ὑπομονή ἐλαφρύνει τό βάρος τῶν θλίψεων. Μή λοιπόν ἀφήσουμε ἐξαιτίας μας νά μεγαλώσουν οἱ θλίψεις. Μήν ἐπιτρέψουμε θλίψη ἐπὶ τῶν θλίψεων. Ἄς τίς δοῦμε καί μέ αὐτό τό ἄλλο μάτι πού ἀναφέρουμε. Μήν, παρακαλῶ, ὀδηγηθεῖ ποτέ κανεῖς στήν ἀπελπισία. Μετά τή συννεφιά συνήθως ἡ λιακάδα εἶναι πιό γλυκιά.

Ένισχύστε τή Λειτουργία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου Πάρου

ΣΤΕΓΗ ΑΓΑΠΗΣ & ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ!

Στήν Παροικία, μόλις δύο χιλιόμετρα ἀπό τό λιμάνι, ἡ Ἱερά Μητρόπολη Παροναξίας, σέ μία ἔκταση ἑννέα στρεμμάτων, δημιούργησε καί λειτουργεῖ τόν Οἶκο Εὐηγρίας Ποιμαντικῆς Μερύμνης «Παναγία Ἐκατονταπυλιανή», μία Μονάδα Φροντίδας Ἡλικιωμένων δυναμικότητας εἴκοσι κλινῶν.

Οἱ σύγχρονες κτηριακές ἐγκαταστάσεις τῆς καί τό ἐξειδικευμένο προσωπικό πού ἀπασχολεῖται σέ αὐτήν, μέ βασικές ἀρχές τήν ἀγάπη καί τή συνέπεια πρὸς τό συνάνθρωπο καί ὄπλα τήν ὑπομονή καί τήν ἐπιμονή ἐξασφαλίζουν στούς διαβιῶντες γέροντες ἄνετη διαμονή.

Γιά προσφορά ἐθελοντικῆς ἐργασίας ἐπικοινωνήστε μέ τή γραμματεία τοῦ Γηροκομείου στό τηλέφωνο 22840 24739.

Γιά προσφορά δωρεῶν ἀπευθυνθεῖτε στή γραμματεία τοῦ Ἱεροῦ Πρόσκυνηματος Παναγίας Ἐκατονταπυλιανῆς καί τοῦ Γηροκομείου ἢ μέ ἀπευθείας κατάθεση στούς λογαριασμούς μας:

ALPHA BANK (625-002101-057881)

EUROBANK (0026-0359-53-0100081451)

ΕΘΝΙΚΗ (455/296030-32)

ΠΕΙΡΑΙΩΣ (5712-016035-066)

Δραστηριότητες του ἑκκλησιαστικοῦ γηροκομείου

Τό Ἐθελοντικό Δίκτυο σέ συνεργασία μέ τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου, προσπαθεῖ νά δημιουργεῖ καί νά πραγματοποιεῖ ἐκδηλώσεις πού βοηθοῦν τοὺς παπποῦδες καί τίς γιαγιάδες νά διατηροῦν καλή ψυχική διάθεση, ἐπικοινωνία καί πνευματική διαύγεια.

Μέ ἐξόδους, μέ γεύματα στό χῶρο τοῦ Γηροκομείου ἢ μέ ἀπογευματινές συντροφιές, τοὺς βοηθάμε νά ξεφεύγουν ἀπό τήν μονότονη καθημερινότητά τους καί τοὺς ἀποδεικνύουμε ἔμπρακτα τήν ἀγάπη μας καί τήν κοινωνική ἀλληλεγγύη μας.

Στίς 19 Ἀπριλίου 2017, Τετάρτη τῆς διακαινησίμου, πραγματοποιήθηκε στό Ἐκκλησιαστικό Γηροκομεῖο γεῦμα ἀγάπης ἀπό τό Ἐθελοντικό Δίκτυο σέ συνεργασία μέ τό Δ.Σ.

Ἡ παρουσία τοῦ Μητροπολίτου μας κ.κ. Καλλινίκου σ' αὐτήν τήν ἐκδήλωση, ἦταν τιμή καί χαρά γιά ὅλους. Εὐλόγησε τό γεῦμα καί τσοῦγκρισε τά αὐγά μέ ὅλους τοὺς γέροντες καί τίς γερόντισσες. Ἡ συμμετοχή τῶν φίλων καί συγγενῶν ἦταν πολύ μεγάλη. Αὐτό μᾶς δί-

νει δύναμη νά συνεχίσουμε αὐτήν τήν προσπάθεια.

Ἡ ἐθελοντική παρουσία τῶν κ.κ. Ἀστέριου Ρήγα καί Δημήτρη Φρυδά μᾶς διασκέδασε μέ παλιά ἀξέχαστα τραγούδια.

Τέλη Ἀπριλίου, ἓνα καταπληκτικό ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα, βάλαμε τίς γιαγιάδες καί τούς παπποῦδες στά αὐτοκίνητά μας, μέ προορισμό τό Ναυτικό Ὅμιλο γιά βραδινό φαγητό.

Μᾶς περιποιήθηκαν μέ ιδιαίτερη φροντίδα, ἀγάπη καί σεβασμό. Τούς περπατήσαμε στήν ἀκρογιαλιά καί ἡ αὔρα τῆς θάλασσας τούς ἔδωσε ιδιαίτερη ἀνάσα ζωῆς.

Τό νιώσαμε ὅλοι μέ ἐκεῖνο τό φωτεινό χαμόγελό τους. Ἄλλά ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ πάντα μεριμνᾶ γιά τούς δικούς μας γέροντες.

Μία νέα πρόσκληση στά μέσα Μαΐου ἀπό τό Σύλλογο Γυναικῶν Πάρου «Ἀρπὶς», τούς πρόσφερε γεῦμα στό ἐστιατόριο «Νούφαρο» στήν παραλία τῆς Παροικιάς.

Τή συντροφιά τῶν γερόντων μας συνόδεψαν μέλη τοῦ Συλλόγου, ἐθελοντές ἀλλά καί ἐργαζόμενοι στό Γη-

ροκομεῖο, πού μέ μεγάλη προθυμία βοήθησαν σ' αὐτήν τήν προσπάθεια ἐξόδου.

Καί γιά νά μὴν ξεχνᾶμε τό καλοκαίρι. Στά μέσα Ἰουλίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἀπογευματινὴ μας συνάντηση στή μεγάλη βεράντα τῆς τραπεζαρίας.

Συμμετεῖχαν πολλοὶ παριανοὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πού βρίσκονται στήν Πάρο γιά τίς διακοπές τους.

Τό μενού περιελάμβανε πολλή κουβέντα μέ τούς γέροντές μας, τραγούδι, ἀναψυκτικά καί παγωτό. Καί αὐτὴ ἡ συνάντηση ἦταν ἐπιτυχής.

Ἡ προσπάθεια νά δημιουργοῦμε τέτοιου εἴδους ἐκδηλώσεις θά συνεχίζεται, γιατί ἔχουμε ὑποχρέωση ὅλοι νά τούς κάνουμε τὴ ζωὴ καλύτερη, πιὸ ἀνθρώπινη, ἀλλά κυρίως νά μὴν τούς ξεχνᾶμε.

**Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
Γηροκομεῖου**

